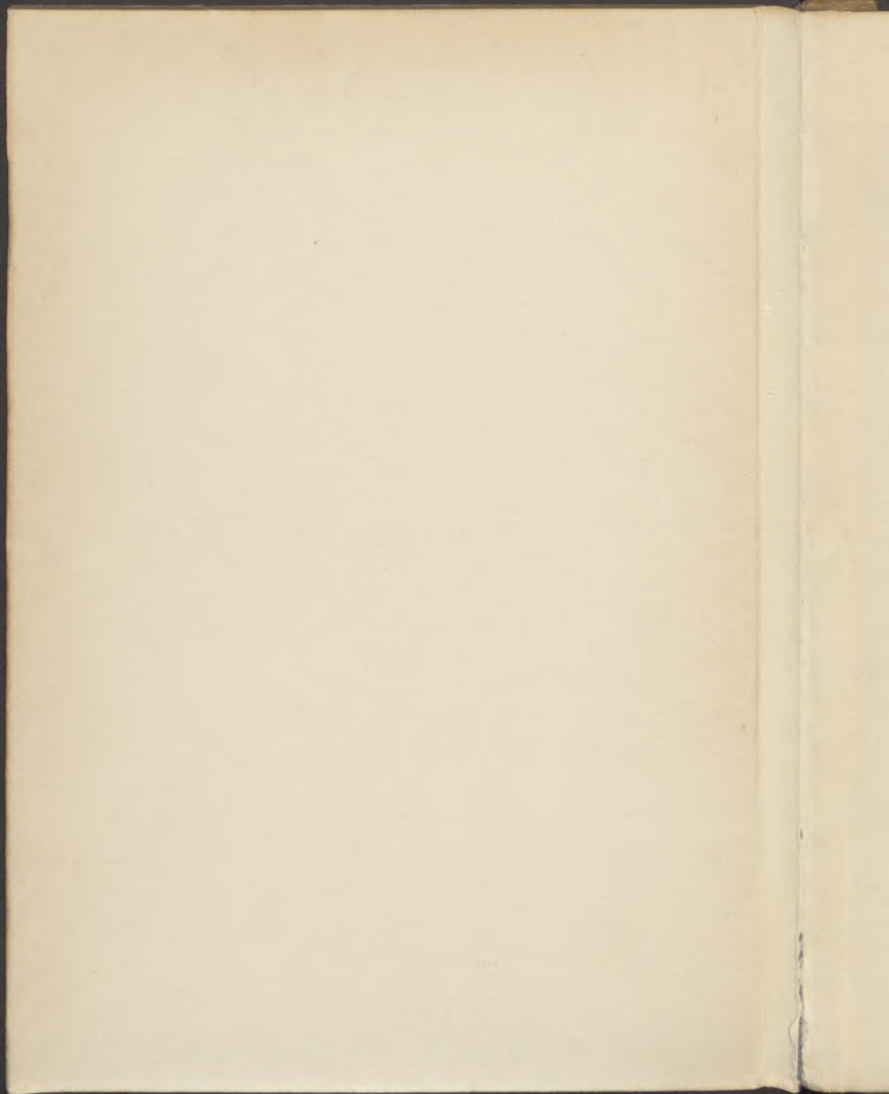

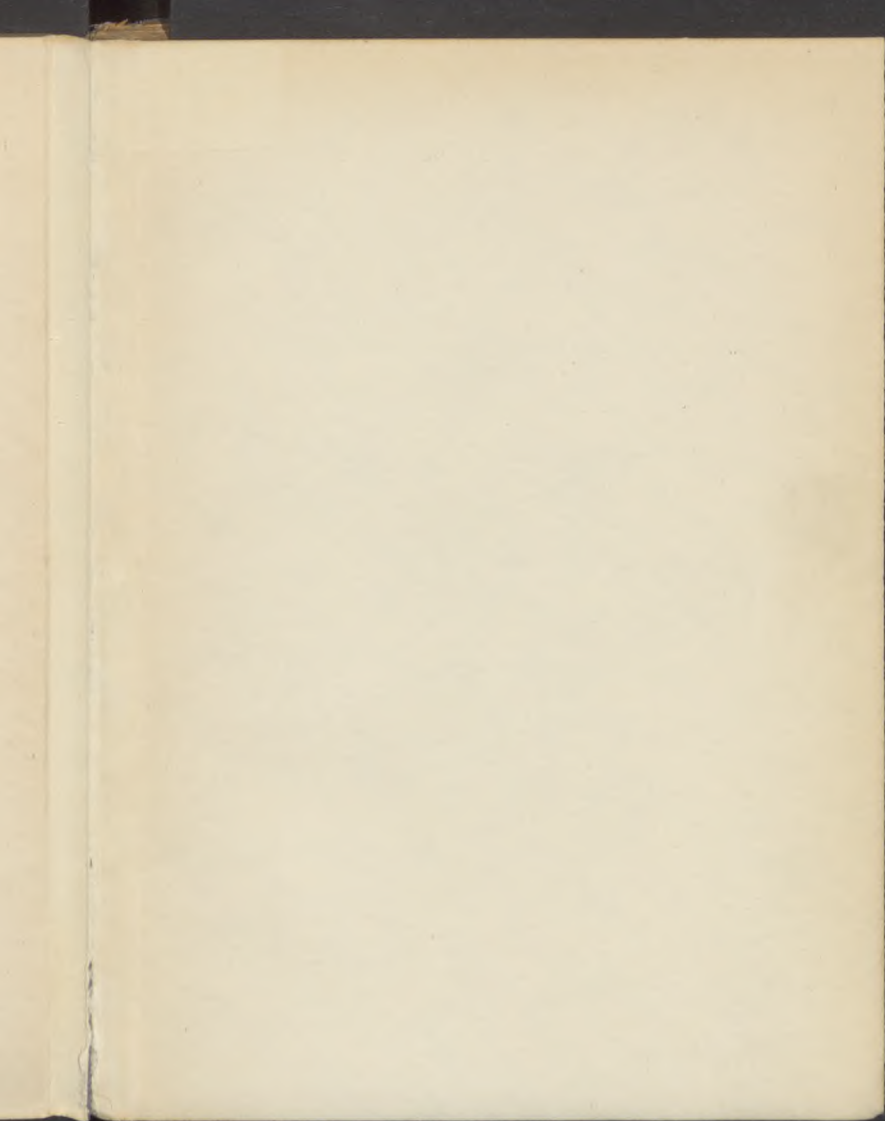
12202

III.3.

OFFICE

2.20
1. 8

2.202
3

KA REGENYTAR

TOM BAILEY MILLIÓ!

IRTA:
G. FORSTER

Palla

10
FILLÉR

A Függetlenség Hódító Útja 2 ÉV ALATT

Székely 4933.4.000k 4937.000k 4934.000k 4936.000k
 1933. II. 16 55.000 100.000 430.000 465.000

A Függetlenség a legelterjedtebb napilap!
Fizessen Ön is elő!

TARKA REGÉNYTÁR

Tom Bailey milliói

I.

IRTA:

G. FORSTER

BUDAPEST, 1937 JANUAR HÓ 21.

III. évfolyam

3. szám

lc

A Tarka Regénytár: eddig megjelent kötetek:

L. EVFOLYAM.

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.
2. Paul Thomas: A Sárga Örvény.
3. G. Forster: A titokzatos 8/7.
4. L. Conder: Az álarcos lovás.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.
6. G. Forster: Embervásár Abessziában.
7. Ronder L.: Egy különös végrendelet.
8. E. A. Rodrigues: A halgatás hajója.
9. H. Lázár I.: A pam-pák ördöge.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.
11. G. Forster: Elektro-halálra Abessziában.
12. Kertész M.: A főnyeremény.
13. E. A. Rodry: Tálalkozás a halállal.
14. G. Forster: A négy kincses földjén.
15. S. Franco: A vörös bálna.
16. Paul Thomas: Titokzatos hatalom.
17. Kemáramy Z.: Párba a pestissel.
18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
19. Franz Schulz: Abessziánia poklában.
20. E. Rolph: Az ismeretlen ellentél.
21. C. Burton: Jimmy bosszút áll.
22. L. Grawe: Elektrogýtigrán.
23. H. Lázár István: Pam-pák fia.
24. L. Chirom: Yvonne regénye.
25. Juhász L.: Vissza az életbe.
26. C. Green: Titkos szolgálat.

Kaphatók a TARKA REGÉNYTÁR kiadóhivatalában VIII., József-körút 5. III. emelet

A Tarka Regénytár előfizetői ára: félévre P 230.

Postánk, befizetési lap száma: 224, az 2922.

Időpontok: 1961

7 4741

12.202/III. 3.

I. FEJEZET

Egy különös diagnózis.

Prof. Kurt Becker homlokára tolta pápaszemét és felegyenesedett. Keze a beteg gyermek vállán nyugodott. Keményen nézett az előtte reszkető sápadt asszony szemébe. Mielőtt azonban szólhatott volna, a sarokba állított asztalkán megcsendült a telefon.

A csinos, szőke asszisztensnő felemelte a kagylót. Néhány pillanat múlva a professzorhoz fordult.

— Thomas Bailey keresi a professzor urat...

Az orvos kezében megmerevedett a sztetoszkóp.

— A milliomos Bailey...?

— Azt hiszem, az... arra kéri professzor úrat, szíveskedjék őt azonnal felkeresni... esetleg autót is küld...

— Mondja meg neki, hogy most szegénybetegeknek rendelek, nem érek rá... hívjon fel holnap reggel újból.

Az asszisztensnő engedelmesen a kagylóhoz hajolt. A szoba tulsó sarkában is hallani lehetett, hogy valaki valahol izgatottan kiabál bele a telefonkagylóba. Azután az asszisztensnő ismét a professzorhoz fordult.

— Csakugyan a milliomos Bailey... azt mondja, hogy rendkívül sürgősen kell a professzor úr segítsége...

— Ugyan... Megint valami ostobaság... semmi kedvem a lapok humor-rovatában szerepelni... Mondja meg neki, hogy egyáltalán nem megyek... Forduljon más orvoshoz, nekem van komoly betegem is éppen elég...

— De kérem...

— Tegye, amit mondtam, miss Parker... nincs kedvem holmi unatkozó milliomos-gyerekek históriáját gyógyíttatni.

A receptkönyv fölé hajolt s az asszisztensnő ebből megtudta, hogy a professzor nem akar tovább foglalkozni a dologgal. Ilyen esetekben pedig a legendás Bailey milliók sem lettek volna elegendők ahhoz, hogy a világhírű orvosprofesszor elhatározását megmásítsák.

Halk, izgatott párbeszéd indult az asszisztensnő és láthatatlan partnere között.

Az asszony kivezette beteg gyermekét és az ajtóban megjelent a következő páciens.

Az orvos minden figyelme az új beteg felé fordult.

A telefonról és miss Parkerről egészen megfeledkezett.

Egyik diagnózis követte a másikat, lassan bealkonyodott és felgyulladtak az erős, kékfényű lámpák. A két segédorvos fáradtan készülődni kezdett s maga a professzor is kimerülten dönt hátra karosszékében.

— Miss Parker, vár még valaki...?

— Igen, professzor úr... Mr. Tom Bailey...

— Megboiandult? Iuszen megüzentem, hogy nem fogadom...

— Csak azt tetszett mondani, hogy professzor úr nem megy hozzá..., ezt az üzenetet át is adtam, de azt felelte, hogy akkor ő jön el. Már több, mint egy órája várakozik...

— Nem érdekel!

— Igen, de... azt hiszem, az a szerencsétlen nagyon beteg...

— Ugyan... miből gondolja...?

— Istenem... olyan megviselt az arca... és amíg kint a várószobában dolgoztam, beszélgetni kezdtünk... álmatlanságról, étvágytalanságról panaszkodik...

— Az még nem betegség...

— Azt hiszem, nagyobb hibák is vannak... ezelőtt öt perccel megkérte a kezemet...

— Tessék...?

— Megkérte a kezemet... alig egy óra ismeretség után... azt mondta, hogy megnyugvás lenne a számára, ha olyan bátor, biztos fellépésű nőt tudna állandóan maga mellett, mint én vagyok...

— Úgy... és maga mit válaszolt?

Az asszisztensnő szeme vidáman csillogott.

— Mit válaszolhattam volna? Azt hiszem, mr. Baileynek valami kis defektje van az agya körül.

— Az lehet... de viszont Amerika leggazdagabb embereinek egyike...

— Na persze... jövő héten lesz az esküvőm Johnnal...

— Ez szép volt magától, miss Parker... Hát nem bánom, küldje be azt az embert...

A segédorvosok felé intett.

— Az uraknak fölösleges várakozni... ezt az utolsó beteget magam is elintézem...

Mire kimondta a szavakat, már nyílt is az ajtó.

A belépő fiatalember atléta-termete egyáltalán nem vallott betegre. Legfeljebb bizonytalan, kissé imbolygó járása kelthetett némi gyanút.

— Ön Tom Bailey?

— Én vagyok... Kérem, ne haragudjon, hogy valósággal betörtem ide, de az az érzésem, hogy: ha ön nem segít rajtam: megbolondulok.

— Vetkőzzön le és mondja el a panaszait.

— Tulajdonképpen nem is tudom, mi a bajom. Étvágytalan vagyok és álmatlanságban szenvedek, de hát az ilyesmi minden harmadik emberrel előfordul.

— Még szép, hogy belátja. Más baja nincs?

— De igen. Képtelen vagyok befejezni azt, amibe belekezek; megúnom, mint a gyermek a játékot. Azután néha okatlan félelemérzés vesz erőt rajtam...

— Úgy... mondja csak, Mr. Bailey... foglalkozik ön valamivel? Úgy értem: dolgozik is néha...?

A fiatalember megletközve nézett az orvosra.

— Nem... azaz, hogy nem hiszem...

— Ha jól emlékszem, egy éve annak, hogy az édesapja meghalt. Azóta ki kezeli a Bailey-vagyont?

— Gondolom, a vállalatok igazgatóságai... én Shipert ügyvéddel szoktam az anyagi ügyeimmet elintézni...

Az orvos mereven összehúzott szájaszélén gunyos mosoly vibrált.

— Ha nem tévedek, ezek az anyagi ügyek tisztán a pénz-kérés körülbelül között mozognak. Így van?

— Így... de hát ez csak nem baj? Elvégre a Bailey-vagyom elég ahhoz, hogy akár holtom napjáig pazarolhassam... semmi szükség arra, hogy én magam is dolgozni kezdjek.

— Értem. Milyen sportot űz?

— Golfot... de csak néha. Azelőtt repültem is, de mióta lezuhantam...

— Emlékszem... pilótavizsga nélkül szállt fel és három bordája bánta a kalandot. Szerelemi ügyei vannak...?

— Mint minden fiatalembernek, aki nem nyomorék és pénze is van.

— Ha jól emlékszem, apja halála előtt Suzy Moltonnal, a vasútkirály leányával emlegették együtt.

— Igen, apám akarta a házasságot és én sem ellenkeztem. Suzy egész mulatságos leány volt, de...

— De...?

— Amikor először beszéltem vele a házasságról, nevetett és azt mondta: „Oké, Tom, elvégre mindegy, hogy te, vagy valaki más...” Erre mindjárt elment a kedvem a dologtól; elvégre, ha mindegy, akkor az sem baj, ha nem házasodunk össze, nem igaz?...

— Hm... mondja csak, Mr. Bailey... mit vacsorázott tegnap?

— Az újabb időben egyáltalán nincs étvágyam és csak a legdrágább ételkülönlegességeket bírom. Ha jól emlékszem, tegnap magyar módra készült

paprikás szalonnát ettem rozskenyérrel és hagymával. Nem furcsa...?

Az orvos felállt és kezdte kigombolni fehér köpenyegét.

— De igen... nagyon furcsa... — mormogta szórakozottan, majd hirtelen hozzátette: — Felöltözhetsz kérem...

— Dehát: meg sem vizsgál professzor úr?

— Főlöskéges. Ön gyógyíthatatlan.

A fiatalember keze megmerevedett a levegőben.

— Tessék?

— Azt mondtam, hogy gyógyíthatatlan. Gyógyíthatatlan, legalább is addig, amíg a Bailey-milliók a háta mögött állanak.

— De... dehát, mi bajom van, professzor úr...?

Kurt Becker már ledobta munkaköpenyét és a jószabású, könnyű zakkó felvételével fáradozott.

— Hogy mi baja? Még kérdezi?... A milliói, fiatal barátom. A milliói. Az, hogy életében még nem dolgozott egy vörös centet érőt sem... Érti...? Ott a baj, hogy mindig mindent aranytálcán cipeltek az orra elé s ön elég ostoba volt, hogy ilyen szempontok szerint tanulta meg ismerni a világot... Ma már annyi akarat sincs önben, hogy egy cigarettát kívánni tudjon...

— Ez lehet. De...

— Nincs de... ön kiégett, elpusztult, tönkrement, mielőtt élt volna. Saját akarata, helyesebben akaratnélkülisége juttatta ideig, most igya meg a levét. Engem ped'g a jövőben hagyjon békén, mert a legutolsó munkás elrontott gyomra is fontosabb

előttem, mint az ön hisztériás étványtalansága.
Good night...

— Pardon, egy pillanatra még... elvégre ön orvos és én beteg vagyok...

Az orvos megállt. Nevetett, de a szeme dühösen villámlott, mint mindig, amikor haszontalan, apró-cseprő ügyekkel zavarták.

— Mit akar még?

Tom Bailey dühösen ráncigálta magára felöltőjét.

Egymással szemben álltak s most látszott, hogy a fiatalember jó másfél fejjel magasabb a professzornál. Ebben a pillanatban cseppet sem látszott betegnek; a goromba szavak az arcába kergették a vért, ernyedt vonásait megkeményítette az izgalom.

A professzornak néhány másodpercig az volt az érzése, hogy paciense ráveti magát, vagy legalább is közel áll a tetteleges inzultus határához.

A nyílt, hideg tekintet súlya alatt azonban pillanatok alatt elpárolgott Tom Bailey izgalma; a megfeszült vonások elernyedtek, a felemelt kéz bágyadtan lehullt.

— Ön orvos... — mormogta megzavarodva — ha megállapította a betegséget, adjon orvosságot is hozzá...

— Ennek a betegségnek nincs orvossága. Ez alakatlan és megfoghatatlan kór; ön önmagából termelhetne ki gyógyszert, ha egyáltalán tudna még akarni...

— Úgy gondolja, hogy próbáljak dolgozni?

— Ugyan kérem... beülni az elnöki székbe és meghallgatni a jelentéseket, amikből úgy sem ért meg egy árva szót sem... ez nem munka, még

kevésbé orvosság. Több pedig igazán nem telik ki a magához hasonló lusta fickókból...

— Professzor, ön sérteget, anélkül, hogy ismerne... Mondja meg, hogy mit csináljak, a többi bizza rám...

Az orvos lassan visszasétált az íróasztalhoz. Vastag szivart vett elő és rágyújtott. Szórakozottan fujta a füstöt az ablak felé.

— Mondtam már, hogy ezen a betegségen nem lehet segíteni. Elküldhetném a Yellowstone parkba néhány hetes kurára, ez azonban alig lehetene valami. Önből már a természet szeretete is kipusztult. Azt hiszem akkor sem tudna lábra állni, ha elveszítené a milliót és kénytelen lenne dolgozni... nyomorultan elpusztulna a saját tehetetlenségétől és valljuk be, hogy azért az ember típusért, amit ön képvisel, nem is nagy kár...

Tom Bailey biborvörösre gyulladt arccal nézte az orvost.

— Ön meglepően udvariatlan, professzor... de még ha úgy is van, amint ön mondja, akkor sem lehet kizárólag engem hibáztatni. Elvégre így nevelek. Ha a munkának, amint ön mondja, valóban van köze az egészséghez és életkedvhez, akkor az én egészségemet és életkedvemet a környezetem rabolta el...

— Nem vitatkozom, — legyintett könnyedén az orvos. — Ön azt kívánta, hogy mondjam meg, mi a gyógyszer a betegségének. Ez megtörtént s legfeljebb még annyit fűzhetek hozzá, hogy hitem szerint ön, még ha akarna, sem tudna ezzel a gyógymóddal élni.

A rendelő ajtaja kinyílt. Seprővel a hóna alatt és vödörrel kezében a takarítónő alakja bu-

kant fel. Amikor meglátta a professzort, zavartan visszahúzódott.

Az orvos azonban élénken felugrott.

— Jöjjön csak, jöjjön, asszonyág... a takarítás van olyan fontos, mint a mi beszélgetésünk.

A fiatalemberhez fordult.

— Nos, Mr. Bailey, azt hiszem, végeztünk. Nekem legalább is mennem kell, az orvosi kamarában várnak. Öltözzön fel nyugodtan, a takarítónő majd kiengedi...

— Hát nem tanácsol semmit?

A hang csendes volt, csaknem kétségbeesett.

Az orvos még egyszer visszafordult.

— Amit mondhattam, megmondtam. Kereszen valami célt, valami munkát, egy kis küzdelmet, vagy mit bánom én, akár kalandot... Bár — mondom — azt hiszem, önben annyi akarat sincs, hogy ilyesmire még elhatározni sem tudja magát... Good night...

Feltette kalapját, biccentett a fejével és halkan behúzta maga után az ajtót. Néhány pillanat múlva felmorajlott a kapu előtt autójának mélyhangú motorja.

Tom Bailey hosszú percekig állt mozdulatlanul az egykedvűen söprögető takarítónő mellett.

Azután hirtelen mozdult és gyorsan öltözködni kezdett.

II. FEJEZET.

Tom Bailey elindul.

Az East River fölött könnyű köd úszott, Long Island Cityt azonban aranyos fényzuhataggal öntötte el a nap.

Tavaszi volt, talán az első enyhe, rügyfakasztó tavaszi reggel.

A magasvasút szüntelen dübörgésébe élénk gyermek-hangok harsantak bele s a széles utcák makadámjám vidámarcu emberek loholtak munkájuk után.

Dr. Kurt Becker szigorú arca is mintha meg-
enyhült volna ezen a reggelen. Mosolyogva lépett be a rendelőből nyíló dolgozó-szobájába és csaknem vidám arccal bontogatta a reggeli posta hatalmas borítéktömegét.

— Meghívó... meghívó... tudományos előadás... könyvreklám... hopp, hát ez mi a csuda?

Az íróasztalon, a tintatartó mellé támasztva, ülön feküdt egy boríték. Nem postán érkezett.

A professzor kíváncsian nyúlt utána s egyre meglepődöttebb arccal olvasta a hevenyészve írt sorokat.

„Dear Professor!

Ön azt mondta, hogy haszontalan, ingyenélő teher vagyok a dolgozó társadalom nyakán. Lehet, hogy ebben igaza volt. De azt is mondta, hogy benem már nincs erő és akarat változtatni a helyzetemen s ha elpusztulok, nem kár értem. Ebben nincs igaza, professor. Gazdag ember is lehet jószándékú és becsületes és lehet olyan munkás tagja a társadalomnak, mint akár Ön. Ezt én be fogom Önnek bizonyítani, s bizonyítani fogom azt is, hogy Tom Bailey még sem olyan pusztulásra érett fickó, mint amilyennek ön gondolta. Elvárom, hogy ha sikerül a tervem, Ön ugyanúgy eljön hozzám az elismeréssel, mint ahogyan én eljöttem Önhez a különös diagnózisért és keserű orvosságért.

Professor úr!

Tom Bailey ma kilép az élők sorából és tizenkét hónapra sirba száll. Minden iratomat, minden igazolásomat széttépvé itt hagyom. Itthagym a csekk-könyvemet is, kérem juttassa el Shipert ügyvédhez. Ötvenhat dollár készpénz volt nálam, abból ötvenet a takarítóasszonynak adtam.

Tom Baird huszonhatéves fiatalember, aki egy évre eltűnik a többi pénztelen fiatalemberek sorában, összesen hat dollárral a zsebében vág neki új életének.

Üdvözlí és mához egy évre a Bailey-palotában elvárja

Tom Baird, azelőtt Thomas Bailey.²⁰

Kurt Becker füttyentett és mosolyogva ejtette vissza a levelet az asztalra.

— Igazán nem veszélyes az ügy, — mormogta derülten — a derék ifjú néhány nap alatt megúnja

a pénztelen aranyazabadságot és visszamegy palotájába unatkozni.

Csengetett.

— John — fordult a belépő altiszthez — ezt a levelet ezzel a csekk-könyvvvel együtt vigye el David Shipert ügyvédnek. A telefonkönyvben megtalálja a címét. Mondja meg talán azt is, hogy Mr. Thomas Bailey véleményem szerint három napon belül előkerül...

*

Ugyanabban az időben, amikor a szolga elindult a csekk-könyvvvel Shipert ügyvéd lakása felé, Thomas Bailey, helyesebben Tom Baird Jerseyben állott az Upper Bay partján és szemmelátható élvezettel figyelte a gőzdaruk csikorgó munkáját.

Ez a friss, ütemes muzsika harsányan zengett végig az egész móló hosszán s éles csendüléseire a távoli Newark gigászi gyárainak elmosódott, halk zúgása felelt.

Tom Baird az éjszakát Brooklyn-parti negyedének egyik kis szállójában töltötte és két dollárt fizetett ki a szobáért. Magasvasútra hetven centet költött, harmincért megborotválkozott, húsz centbe került a reggelije és most két do'lár nyolcvan centtel a zsebében figyelte a munkát, amely pillanatnyilag tagadhatatlanul jobban érdekelte, mint akár a Gentleman Club bakkarát-játéka, akár a dancigok reflektorfényes produkciói.

A szemét kissé bántotta a szokatlanul éles reggeli napfény, amely szikrázva verődött vissza a víz olajos tükréről; izmait azonban pihentnek, erőből duzzadónak érezte s szinte kedve lett volna a rakodómunkások egyikétől elvenni a láncot, hogy ő folytassa a munkát.

A lelke legmélyén maga is csodálkozott azon, hogy a kis orvos hidegen csillogó szeme, gúnyosan mosolygó keskeny ajka és fölényesen bántó szavai ennyire vakmerő elhatározásra bírhatták; de most már benne volt a játékban s elhatározta, hogy egy év mulva Kurt Beckernek meg kell jelennie a Bailey-palotában, vagy pedig — Thomas Bailey sem léphet vissza többé arra a színpadra, amit egyes költők nagyképművelésnek szeretnek nevezni.

Lassan megindult a rakodók során. Vizsgál-gatva nézegette a raktárházak irodáit s az öles betűkkel virító cégfeliratokat; ugyan melyiknél kezdje meg Tom Baird huszonhatesztendős állás nélküli fiatalember az új életet?

A móló közepetáján egész raktár-város fogadta; a parton uszályok, motorhajók, gőzösök és bárkák egész erdeje állott s valamennyin ott virított a büszke felírás: „Bailey Művek Co. Newyork, — San Francisco—Detroit”.

Három nagy ipari centrum, három gigászi vállalkozás, amelyeket a Bailey Rayroad vasút-vonalai kötnek össze s amelynek szálai befonják az egész kontinenst Alaszkától a Mexikói-öböl-ig.

Gyorsan továbbment, valahogyan veszélyesnek érezte a vidéket. A multban ugyan elég keveset láthatták alkalmazottai, a lapok társaság rovatában sűrűn megjelenő fényképei alapján azonban mégis könnyen felismerhette volna valaki.

Tom Baird pedig — életében először talán — következetes akart maradni:

Kiválasztott egy kisebb raktárházat, amelynek ajtajában biztatón gömbölyű idősebb ember ácsor-

gott ingujjban, feltett kalappal, vastag szivarral a húsos ajkai között.

— Good day, maister...

— Day... mit akar?...

— Valami munkát, ha lehetne...

— Munkát?... — a kövér ember gondosan végigmustrálta. — Nem látszik ugyan valami erősnék, hanem azért megpróbálhatja.

Szörös ujjával a móló széle felé mutatott.

— Jelentkezzen annál a szemüveges embernél. Cementes zsákokat hordanak a hajóba és átkozottul sürgős a munka. Két centet fizetek zsákonként és két hétig is csinálhatja, ha bírja.

Tom a hajó felé nézett, ahol félmeztelen atléták görnyedtek izzadva az embertelenül nehéz cementes zsákok alatt.

Két cent zsákonként, ötven zsákért egy dollár a raktár a hajótól legalább háromszáz méter.

Hm. Ebben a munkában nincs lendület, ennek a munkának nincs csengő hangja, itt csak izzadság van, görnyedés és cementpor, amely percek alatt vörösre csípi a szemet.

Hirtelen gyámoltalannak és csüggedőnek érezte magát.

— Nem ezt gondoltam — mormogta gyerekes elszontyolodással. — Valami könnyebb munkát... a zsákolást nem bírom...

A kövér ember kivette a szivart a szájából és rábámult. Mintha csodát látott volna.

— Mi? Uraságod válogat a munkában? Uraságod nem bírja a zsákolást? Uraságod talán azt akarja, hogy ültessem le a kényelmes íróasztal mellé főnöknek?...

Elvörösödött és hirtelen torkaszakadtából ordítani kezdett:

— Takarodjék innen, maga semmirekellő!... Tudja, hányan örülnének, ha zsákolni engedném őket, mi?... Maga hitvány munkakerülő, utcatöltelék, szélhámos...

A szidalmak özöne még tartott, Tom Baird azonban már nem hallotta. Menekült, rohant, szégyenpírban égő arccal, csaknem sírva és dühöngve az elszenvedett kudarc miatt.

Hiszen számított ő arra, hogy az „új élet” megkezdése nem lesz könnyű; de hogy az első jöttment raktárnok mindjárt teletorokkal világgáordítsa az ő gyengeségét, ez több volt, mint amenynyit elpuhult idegei kibírtak.

Szinte vakon rohant előre a lelki szemei előtt már felködlött egy megváltó taxi, amely majd Shipert ügyvédhez röpíti az unalmas, de biztonságos gazdagság felé.

Esztelen rohanásában azonban zökkenve állította meg egy erőyes kéz, amely elkapta a kabátja szarát...

— Halló, fickó... neki ne szaladjon az Upper Bay-nak...

— Engedjen el... az ördög!... Mit akar?...

— Maga mit akar, maga ostoba vidéki... hát ha elküldik valahonnan, mindjárt ki kell szaladni a világból?...

— Hallotta, amit az a vén számár ordított?

— Persze, hogy hallottam... és mondhatom, szerencséje van, hogy éppen velem találkozott. Tudja, ki vagyok én?...

— Ugyan ki?...

Tom Baird csak most nézett rá az emberére s éppen nem sok jót olvasott ki a vörhenyes szőke arcból és a ravaszul csillogó szürke szemekből.

Azt azonban el kellett ismernie, hogy a róka-képű kitűnő beszélőképességgel rendelkezett.

— Fred Along vagyok és mindenki ismer az Upper Bay partján. Ha akarom, úgy elhelyezem magát egy óra alatt, mint a pinty. És mondtam, hogy szerencséje van, mert a jámbor képe határozottan tetszik nekem. Mikor érkezett New-yorkba?

— Két... két napja... — hazudozott Tom.

— Honnan jött?

— Izé... De... Detroitból... munkáslistát vezettem a Bailey-cégnél.

— Azoknál a vérázópóknál? Na, nem csodálom, hogy otthagya őket. Mennyi pénze van?

— Sajnos, már nem sok...

— Értem, persze, szegény zöldfülű, mingyárt az első estén levetköztették valahol.

Gondolkozó arcot vágott, majd ismét megszólalt.

— Idehallgasson. Van egy jó cimborám, aki a Cohen et Co. cégnél a munkásfelvételt intézi. Tudna annak ötven dollárt adni egy segédraktárnoki állásáért?...

Tom Baird agyában villámgyorsan kergetődztek a gondolatok. Ime, itt a szerencse, csak nyakon kell ragadni... egy telefon Shipertnek, jön az ötven dollár és máris megvan a kényelmes, gondtalan állás...

Hm... de a becsület?...

És a levél, amit megírt és az orvos asztalán hagyott?...

Kényszeredett arcot vágott.

— Sajnos, nincs ötven dollárom... Amint mondtotta, Mr. Along, mingyárt az első este kifosztottak Newyorkban...

A rókaképu felháborodva, a combjára csapott.

— Hát nem megmondtam?! De talán még lehet a dolgon segíteni... mondja, maga zöldfülü, hova esalták be?...

— A... a... izé... ha jól emlékszem, a Piccadillybe...

— Megörült?... Pont a legdrágább, milliomosoknak való helyre kellett beszédülnie?... Már most mit csináljak magával?...

— Nem tudom... minden vagyonom két dollár és nyolevan cent... sőt ráadásul be kell vallanom, hogy az irataimat is ellopták tőlem...

— Az iratait? Vagy úgy... És azt lenne szíves elárulni uraságod, hogy körözik is vagy csak elfogatási paranccsal hajszolják?...

— Hogy érti ezt?... — bámult rá Tom.

Feleletet azonban nem kapott. A rókaképu, mintha meggondolta volna magát.

— Hát tudja mit, ne mondja, hogy rossz ember vagyok. Ha már találkoztunk, segítek magán... Jöjjön.

Sietve elindult a raktárházak sikátorai között s negyed óra múlva kikötött egy csapszék bejáratánál.

— Itt iszik egy barátom, aki majd elhelyezi magát valahol. Persze, válogatni nem lehet: pénz és iratok nélkül örüljön, ha munkához jut és nem a rendőrségre.

— Köszönöm, Mr. Along...

— Ne köszönjön semmit, lehet, hogy nem is

sikerül. A pénzét mindenesetre adja ide; nem fog ártani, ha egy kis ale-t fizetek az ügy érdekében a barátomnak.

Tom engedelmesen a zsebébe nyúlt és átadott két és fél dollárt. A rókaképű bólintott.

— Várjon rám, hamarosan visszajövök...

Eltűnt az ajtó mögött, Tom Baird pedig zsebredugott kézzel sétálni kezdett a hepe-hupás macskafej-köveken...

Az életkedve annyira-amennyire, ismét visszatért, mert igaz ugyan, hogy feláldozta utolsó garasait, de hamarosan munkához jut.

Indokolt elővigyázatból mindenesetre kezdte hozzászoktatni magát a zsákolás gondolatához.

**A legjobb,
legolcsóbb,**

**legtartalmasabb
képes rádióhetilap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal, Bpest, VIII., József-körút 5., II. em

III. FEJEZET.

Tom Baird elakad.

Azonban egyik perc a másik után mult el és Along még mindig nem jelentkezett. Valahol Newarkban elbődült egy gyárkémény s utána megszólaltak a városrész összes gyárkürtjei.

Dél volt, pihenő munkások tömege áradt az utcákra. Voltak, akik a járda szélére telepedve gyűrött papírdarabokból szedték elő az ennivalót s azonmód, munkától szennyes kézzel fogtak a falatozáshoz.

Tom Baird erős éhséget érzett; az egész nap ácsorgás és a friss levegő éreztette hatását. A rókaképzőre való várakozás azonban még az evés vágyának rég nem érzett szenzációját is elnyomta benne.

Hirtelen ötlettel lenyomta a csapszék kilincsét és belépett a füstös ivóba.

Azonnal megpillantotta a rókaképlőt, amint az egyik sarokba húzódva két betörőkülsejű emberrel kártyázott. Szemmeláthatólag eszébe sem jutott az utcán várakozó pártfogolt.

Tom nehezen palástolható izgalommal lépett az asztalhoz.

— Mr. Along...

— Mit akar?... — nézett rá szenvtelen nyugalommal a rókaképü.

— Azt hiszem, eleget vártam már. Talán megmutatná, hogy melyik az a gentleman, aki munkát ad a számomra?

— Hallja, részeg maga, vagy bolond?

Tom Baird úgy érezte magát, mintha fejbe vágták volna. Csak most jött rá, hogy becsapták: elrabolták tőle az új élet kezdésére szánt alaptőke ötven százalékát.

Erre a gondolatra olyan düh fogta el, hogy hirtelen átnyult az asztalon és mellenragadta a rókaképüt.

— Gazember! Azonnal adja vissza a pénze-
met!

Ha azt hitte, hogy az efféle erélyes fellépésnek meg lesz a maga hatása, alaposan csalódott. Mielőtt még akár egyetlen ökölcsapással is könnyíthetett volna haragján, valaki hátulról nyakonragadta.

Néhány szédítő erejű ütés hullt fejére, azután kemény markok az ajtó felé hurcolták. Kilódult az utcára, mint egy részeg kocsis.

A rókaképü gúnyos hangja hallatszott utána:

— Ostoba fráter... eredj a pénzedért a rend-
őrrégre, ha mersz... vagy menj vissza a Picca-
dillybe, ahol kifosztottak... zöldfülű...

Elhúzódot a csapszék közeléből. Kiment a móló szélére és zúgó fejét a tenyerébe támasztva sokáig ült az olajos víz partján.

Úgy érezte, hogy ezzel a második kudarcral

egyszermindenkorra lezárult előtte az „új élet” kapuja.

Harminc centtel a zsebében, minden munka reményétől megfosztva, megalázva és megfélemlítve mi marad hátra egyből, mint hogy visszatérjen régi otthonába s keserű tapasztalattal gazdagabban folytasson mindent tovább?...

Maga sem emlékezett arra, mikor állt fel a hűvös kőköcsákról, s hogy milyen ösztönnek engedelmeskedett, amikor céltalanul ödöngve megindult a newarki teherpályaudvar felé.

Alkonyodott, mire a végtelenbenyúló sínpárok közé ért.

Ez a városrész Newyork konyhája; hajója és vonaton ide futnak be a nyugati vidékek termelvényei s a végtelen salátahegyek, káposztapiramisok és zöldségerdők közepette tízezernyi pathány éli a maga külön, önálló életét.

Az egyik kofánál tíz centért két almát vásárolt s a fanyar, olcsó gyümölcsöt rágva ólálkodott a raktárak, rakodók és eltoltásra szánt vagonok között.

Lassan leszállt az este s lábaira ólmos fáradtság nehezült.

Itt is, ott is rongyos alakok aludtak a nyitott ajtajú vagonok szájában; a vasutasok és kofák serege ügyet sem vetett a kopott hadseregire.

Lassan megértette, hogy ez az ingyen szállás természetes dolog erre felé; azok a munkások alusznak a vagonokban, akik a hajnali rakodásnál munkába állanak, tehát nem mehetnek el távolfekvő szállásukra.

Amikor mindez eszébe jutott, hirtelen elhatá-

rozással bebújt az egyik gyümölcsös vagon nyitott ajtaján. Összekotorta a gyér szalmát és végigfeküdt a hevenyészett vackon.

Pár perc múlva úgy aludt, mint a bunda.

Hatalmas csattanásra riadt fel.

A vagon akkorát lódult, hogy csaknem kizuhant a nyitott ajtón keresztül.

Sötét éjszaka volt, de a pályaudvar sínpárrengetege fölött ezer villanylámpa árasztott nap-pali fényt.

Néhol hosszú vonatszerelvények álltak, s a végtelen kocsisorokból serény munkáskezek hordták ki a kosarakat.

Pár méterrel távolabb egy éppen beálló vonat előtt egy nyurga férfi felemelt karokkal har-sány hangon kiáltozott. Innen is, onnan is szaladó alakok tűntek fel.

Tom hirtelen mindent megértett.

Leugrott a mozgásban lévő vagonról és rohanni kezdett a nyurga ember felé.

A legelsőik között ért oda s miután fogalma sem volt arról, hogy mit kell csinálnia, vizsga szemekkel nézte gyorsan gyülekező társait.

Egyelőre azonban csak annyi történt, hogy a nyurga ember cigarettára gyújtott. Megvárta, amíg vagy negyvenen összegyülekeztek, akkor apró, plébából készült és számmal ellátott ticket-csomót húzott ki a zsebéből.

Minden kéz szinte egyszerre nyúlt ki a ticketek után, amelyeket a nyurga ember szenvtelen képpel osztott szét.

Közben félhangosan számolt:

— One, twoo, three, four, five... ten... twenty... twenty five...

A huszonöt ember szépen felsorakozott; Tom Baird, a kilences szám boldog tulajdonosa is pontosan úgy tett, mint a többi.

Azután a nyurga a fejbúbjára tolta a kalapját és gyors lépésekkel megindult az egyik vonat-szerelvény felé.

A huszonöt munkához jutott ember hosszú sorban kanyargott utána.

Tom felajzott kíváncsisággal várta a munkát; boldognak és büszkének érezte magát, amiért olyan határozottan, olyan magától érthető őszinteséggel verekedte ki a boldogító ticket-et és gúnyos szánalommal gondolt a sínek között ácsorogva maradt létszámförlöttiekre.

Moreképfű vasutasok néhány vagonajtót nyitottak meg előttük. — A nyurga mindegyikbe belukkantott, helyeslően bólogatott, azután intett.
— Oké... alo...

A huszonöt ember egy része, mintegy parancszoára felugrott a vagonokra és hatalmas zöldsbálákat emelt az ajtó elé; Tom csodálkozva látta, hogy ez a dolog szinte versenyfutásszerűen történik s aki lent maradt, bosszús arccal vonogatja a vállát.

Kissé elbáméskodott, a nyurga ember azonban hirtelen mellette termett. Megragadta a vállánál fogva és a vagonok felé lódította.

— Ohó... Hát te talán aludni akarsz?

Ezalatt megindult a munka, a vagonokban álló munkások társaik vállára emelték a bálákat s azazal meg kellett indulni a végte'én sánpárrengetegen keresztül a pályatest szélén várakozó teherautók felé.

Most már megértette Tom Baird, hogy miért keletkezett, versenyfutás a vagonokért; amíg ugyanis a többiek izzadva cipelték a bálákat, addig a vagonmunkások kényelmesen végezték teendőjüket s még arra is maradt idejük, hogy egy-egy cigarettát elszívjanak.

Az első bálát aránylag könnyen sikerült elvinnie; a másodiknál már lihegett, a harmadiknál ryilalni kezdett az oldala s a negyediknél véres hólyag hasadt a tenyerén.

Legvadabb lázalmában sem gondolt arra, hogy a munka ilyen pokoli kínokat okozhat; néhány óra múlva már tántorgott, karját halálosan zsibbadtnak érezte s amikor hajnaltájban néhány perces pihenő következett, félájultan zuhant a többi munkás mellé a puszta földre.

A pihenő szinte másodpercenek tűnt fel előtte s utána minden mozdulat olyan pokoli fájdalmat okozott, mintha éles kések hasították volna a testét.

Amíg lázasan, káprázó szemekkel, meg-megroggyanó lábbal cipelte a bálákat, lassan az az érzése támadt, hogy a megerőltetéstől belső vérzést kapott s előbb-utóbb összeesik; persze nem sejtette, hogy az üdítő sporthoz szokott renyhe lámok ennyire vad fájdalommal tiltakozhatnak a szokatlan igénybevétel ellen.

A munkások hamarosan észrevették, hogy „greenhorn” csöppent közéjük; gunyos nevetések emendültek feléje s hogy-hogy nem, mindig a legnehézebb zsákok kerültek a vállára.

Már nem volt energiája ahhoz, hogy tiltakozzék; szó nélkül yette vállára a terhet és indult

vele, miközben véres szeméből — piszkos árkot húzva borostás arcán — lassan szivárgott a könny.

Azután hirtelen elsötétült körülötte minden.

Vakítóan fényes sugarak cikáztak el a szemelőtt, a vagonok bukfencet vetettek s a nyurga munkafelügyelő arca hirtelen olyan nagyra nőtt, hogy elborította az egész horizontot.

Éppen a vagon mellett állott új zsákkal a vállán.

— Hé, hát magának mi baja...?

Sem ezt a kiáltást, sem a munkások riadt zsongását nem hallotta.

Térde megroggyant, összecsuklott s fejét hangos koppanással egyik sínparba ütve, végigvádódott a vagon előtt.

A zöldségbála rázuhant s homlokán jókora zúzott sebből frissen bugyogni kezdett a vér.

Arra eszmélt fel, hogy az egyik munkás a hirtelenében előkerített mentőszerkrényből étert vesz ki s azzal mosogatja a homlokát.

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen lanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 280, negyedévre 0-70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 444-00

Vagy öt-hat lézengő állott körülötte, egy ezüst-rozettás vasutas nézett le rá és a nyurga munkavezető káromkodott.

— Az ördög vitte volna el magát... hát nem tudta megmondani, hogy nem bírja a munkát...?

— Ne fecsegjen annyit — mordult rá a vasutas. — Lehet, hogy éhes, vagy talán tifusza van. Azt mondják, hogy a tifusz igen terjed...

Felelni akart, mondani valamit, a nyelve azonban felmondta a szolgálatot. Nagynchezen feltápáskodott, de mire körülnézett, senki sem volt mellette csak a vasutas.

A tifusz említésére mindenki elhúzódtól; hja, ezen a környéken az egyetlen vagyontárgy az egészség, amelyre vigyázni kell.

A munkavezető vagy húsz lépéssnyire állt tőle, onnan kiabált feléje.

— Hallja, ha beteg, akkor menjen kórházba... és tünjön el minél gyorsabban...

— A mentőket kellene kihívatni!... — kockáztatta meg valaki.

— Fenét, nem mentőket! Hogyne, hogy az orvosok lefoglalják az összes zöltségemet, ha tényleg tifuszos... hé... hat órát dolgozott, itt a három dollárja és menjen, de minél sebesebben!

Néhány csillogó pénzdarab repült feléje.

Felvette és a zsebébe csúsztatta.

Úgy érezte, illenék valamit mondani az embereknek, de egyetlen hangot sem tudott kipréselni a száján.

Mint a berugott ember, tántorogva indult meg a sínek között a teherpályaudvar széles kapuja felé.

Később sem tudta, meddig baktatott lekókadtt fejjel, dideregve.

Ezekben a percekben semmi kép nem rögz-

dött meg emlékezetében, semmi benyomást nem dolgozott fel az agya.

A zúgó, berregő, kavargó teherautók között úgy botorkált, mint egy eltévedt gyerek.

Végre néhány betű a szemébe ötlött.

Egy címtábla, amelyen fehér betűkkel a „Hotel” szó virított.

Betámolygott az ajtón, az asztalra dobott két dollárt és szó nélkül befordult a legelső üres szobába a földszinten.

A néger portás és néhány későnfekvő, kifestett nő csodálkozva bámult utána.

— Alaposan berugatták valahol... — morgogta az egyik s néhány pillanatig gondolkozott, hogy ne menjen-e utána a szobába.

De az ajtó mögül akkor már szabályos, mély lélekzetvétel, sőt gyenge hortyogás hallatszott.

IV. FEJEZET.

Házassági ajánlat.

Szintelen, fakó fény szűrődött be az ablakon.

Azt hitte, mindössze néhány órát pihent; az utcáról behangzó zaj azonban hamarosan tudtára adta, hogy ismét kora reggel van. Csaknem huszonnégy órát aludt az öntudatlanság határán mozgó kábulatban.

Amikor felült a nem is kétes tisztaságú ágyban, izmaiban ugyanazt az égő fájdalmat érezte, mint előző éjjel a pályaudvaron. Ugy tápászkodott föl, mint a halálos beteg és undorodva nézett végig önmagán.

Ruhája gyűrött volt, szakadt és piszkos; arca borostás, szeme beesett és lázas fényben csillogó; haja csapzottan lógott a homlokára.

Hirtelen kínzó éhséget érzett; csak most jutott eszébe, hogy az utolsó napon almán kívül semmit sem evett.

Megmosdott és kiment az utcára.

A legelső borbélynál megborotválkozott s egy olcsó csapszékbe tért be reggelizni. Kávét ivott, vaját, jamet és tojást evett hozzá. Éhesen, farkas étvággal gyűrte magába az ételt s végül hatvan centet fizetett.

Megmaradó húsz centjén cigarettát vásárolt és leszűrte új életének első tapasztalatát.

— Goddam... az ördög tudja, miért nem ettem, amíg válogathattam az ételekben... úgy látszik, az étvágy és a pénz homlokegyenest fordítottan aránylanak egymáshoz.

Egész nap az utcán kóborolt. A cégtáblákat nézte, de nem volt benne elég bátorság ahhoz, hogy benyisson munkát kérni.

Néhányszor eszébe jutott Shipert ügyvéd; ostoba regényeskedésnek érezte különös kalandját s arra gondolt, hogy legokosabb lenne visszatérni otthonába; elvégre — ha akarja — ott is vár rá munka, még hozzá nagyvonalú, tudást és szívet kívánó munka.

De azután a professzor jutott eszébe, a hidegfényű kék szemek és a gúnyos hang. Keserű lett a szájaíze s maga sem vette észre, hogy keményen összeszorított ajkai szélére erélyes, mély vonás rajzolódik.

Visszafordult a Brooklyn-híd közeléből; elvégre Newark, Richmond és Staten Island is elég nagy ahhoz, hogy munkát találjon bennük, ha akar.

Csakhogy hiába akart.

Az éjszakát a tengerparton töltötte egyik rak-tárház széles eresze alatt s másnap reggel egy öreg gyümölcsáros kézikocsiját segített tolni néhány férges almáért és öt centért.

Déltájban esni kezdett az eső; a tavaszból ismét tél lett s könnyű autós-kabátjában kegyetlenül didergett.

Most már lefoszlott róla a dac és felbuzdulás utolsó maradványa is; a Bailey-k Richomd Hill-i

palotája úgy tűnt fel előtte, mint valami valószínűtlen, hívogató álom.

Habozás nélkül nekivágott a Manhattan felé vezető útnak, de mire a szakadó esőben Bronx-ig ért, maga is belátta, hogy ennyire csapzottan, átázva és összegyűrten nem mehet végig a fényárban úszó Cityn.

Ismét visszafordult. Az egyre szakadó esőben leballagott egészen a Newark Bayig s Jersey City-vel szemben behúzódott a Fraternity Building épülettömbjének árkádjai alá.

Azt hitte, egyedül lesz kínzó éhségével és őlmos fáradtságával; a száraz keramitkockákon azonban egész rakás ember tanyázott.

Valamennyien pipáztak, köpködtek és apró esoportokban titokzatosan összebujva suttoztak.

Tom Baird elhúzódott tőlük; egy felgyűrt gallérú, villogószemű néger azonban melléje telepedett. Tom világéletében utálta a négereket; a hajléktalanságnak ebben a minden válaszfalat ledőntő demokráciájában azonban kénytelen volt megtérni a közelségét. Minden, amit tehetett, annyi volt, hogy lehetőség szerint elhúzódott tőle és rágyújtott utolsó cigarettájára.

Vesztére.

A néger szeme a finomművű, arannyal díszített cigarettatárcára tévedt. Valósággal visszahőkölt a meglepetéstől.

— Hej, mister, szép tárca, jó tárca, drága tárca...

— Mit mond? — esodálczott rá Tom.

— Szép tárca! — mutogatott kézzel-lábbal a néger. — Ezüst tárca, megér húsz-harminc dollárt...

Tom Baird rábámult a cigarettatárcára, mintha most látta volna először. Amikor a professzor rendelőjében kirakta zsebeiből az értékeket, nem is gondolt arra, hogy a cigarettatárca, mint vagyontárgy is számításba jöhet; zsebre vágta a benne lévő pár cigarettával együtt s azóta sem gondolt arra, hogy valóságos kincset hord a zsebében.

Hirtelen megragadta és megrázta a néger kezét.

— Ember!... — kiáltotta hangosan. — Nagy-nagyon köszönöm!...

S mielőtt a figyelmes társaság összeröffenhetett volna, kezében szorongatva a vacsorát és az éjszakai pihenést, nekirohant a zuhogó esőnek.

Gondolkozás nélkül nyitott be a legelső speak-esey ajtaján. Ez sem volt valami tiszta hely, sőt az olcsó külváros legolcsóbb étkezőhelyei közé tartozhatott. Néhány piszkos asztal szomorkodott a füstös falak mellett s a magas pulton szomorúan ácsorgott egy kihűlt kávéfőző-készülék.

A helyiség mélyen hátranyúló belsejében testes néger szolgáló söpört.

A késői órában már alig volt egy-két vacsorázó vendég.

Tomot fiatal, feketehajú, hízásra hajlamos asszony fogadta.

Leült a legtávolabbi asztal mellé és az asszonyhoz fordult.

— Vacsorázni szeretnék, de sajnos, nincs egyetlen centem sem.

Az asszony szemöldöke felszaladt a feje búbjáig.

— Hát akkor? . . . Nálam nincs hitel!

— Nem is kérek... van még egy utolsó vagyontárgyam, arra akarom kérni, vásárolja meg.

Kitétte az asztalra a cigarettatárcát. Az asszony összehúzott szemöldökkel vizsgálta az értékes holmit, majd Tom arcába nézett. A tekintete kutató volt s a gyanakvó szempár hatása alatt Tom Baird lassan lesütötte a szemét.

— Hol vette ezt a cigarettatárcát?...

Tom Baird fáradtan legyintett. Már megbánta az egész kalandot s a tárcát legszívesebben odaadta volna egy tányér meleg levesért. De tudta, hogy a kérdés egy kicsit indokolt s ezért engedelmesen elmesélte ugyanazt a történetet, amit előző nap a rókaképű Alongnak mondott.

— Egyetlen centem sincs — fejezte be — s ma már be vannak zárva az ékszerészek. Egyéb ként jó vásárt csinál, mert a tárca legalább száz dollárt ér. Én ma este húszért is odaadom.

Az asszony hirtelen nagyot nyelt. Letette a tárcát és az üzlet hátsó részébe ment. Amikor néhány perc múlva visszatért, arca tűzelt, szeme csillogott és látszott rajta, hogy az ajkára is friss ruzst kent fel.

Megállt az asztal mellett és merően nézte a fiatalembert.

— Lehet, hogy megveszem a tárcát — morgogta végül, — egyelőre mindenesetre vacsorázzon meg. Van cigarettája?

— Sajnos, nincs.

— Akkor menjen át ide a szomszéd boltba, itt van öt dollár, vegyen magának. Én nem tartok dohányárut, mert a vendégeim nem keresik.

Az asztalra tette a pénzdarabot, előbb azonban gondosan elsüllyesztette a tárcát.

Tom Baird vidáman trappolt végig a csatakos utcán. Egész csomag cigarettát vásárolt, pénz csörgött a zsebében s ráadásul vacsorázni is fog. hát kell ennél több, egésznapos éhezés és fázás után?

Mire visszatért a speak esey-be, felterített asztal várta gőzölgő étellel és — két terítéssel.

Az asszony jóindulatú mosolygással fogadta.

— Még én sem vacsoráztam. Gondoltam, nem lesz ellenére, ha én is itt eszem.

Tom Bairdnak ebben a pillanatban semmi sem volt ellenére, feltéve, hogy nem zavarta az evésben; alig palástolható mohósággal ült le az asztalhoz és csaknem dühbe gurult, amikor az asszony felállt és kenetteljes lassúsággal imádkozni kezdett.

Hatalmas ótvággal kanalazta az ételt; a mártásból kétszer is vett s a kissé rágós húsról megállapította, hogy soha még kitűnőbb étellel nem találkozott. Az asszony ragadós mosolygással rakta a tányérjára a legjobb falatokat.

— Egyék, Mr.... izé...

— Baird...

— Egyék, Mr. Baird. Örülök, ha jóízűen eszik. A boldogult uramra emlékeztet. Hej, az tudott ám enni... csak legalább ne ivott volna annyit hozzá...

— Ivott?

— Hajaj... sört, bort, pálinkát, egészen mindegy volt neki. Erről jut eszembe, Mr. Baird, hogy van itt a lakás mellett egy kis kamra. Nem nagy, éppen csak az ágy, asztal, meg egy szekrény fér el benne. Ha nincs ellenére, ne menjen el ebben a szakadó esőben, ott igazán nyugodtan alhat. Engem nem fog zavarni, bár rendszerint nyitott

ajtó mellett alszom... — tette hozzá alig félreértve
hető negédességgel.

Tom szeme gyanakodva villant meg; ez a há-
rom nap éppen eléggé bővelkedett tapasztalatok-
ban ahhoz, hogy gyanúsnak találja ezt a váratlan
vendégszeretetet. Egyelőre azonban túlságosan el-
foglalta az evés, másrészt valóban kutyának való
idő tombolt odakint, hát szívesen rábólintott.

Az asszony folytatta:

— Ha úgy tetszik, Mr. Baird, azt se bánám,
ha kibérelné a kamrát. Amíg valami rendes mun-
kához jut, nyugodtan ellakhatik benne, sőt talán
azután sem fog elkívánczkolni innen. Nekem pedig
áldás lenne egy férfi a házban, mert amióta boldo-
gult John meghalt, alig bírok azzal a csürhe nép-
séggel, amelyik idejár. Higgye meg, Mr. Baird, a
szememet is kilopnák, ha nem vigyáznék éjjel-
nappal.

— Ez bizony kellemetelen — bólintott Tom
ártatlanul. — De miért nem megy férjhez, asz-
szonyom?

— Férjhez menni? — tárta szét karjait az
asszony. — Kihez, dear Mister, kihez? Hiszen
nem mondom, idevaló fuvaros, sofőr, sőt rendő-
r is akadna minden ujjamra tíz. Dehát: azok-
hoz?... Valamennyi iszik és úgy káromkodnak,
hogy rossz hallgatni.

— Hát talán próbáljon meg házasságközve-
títőhöz fordulni...

— Ugyan... hová gondol?... — hőkölve
vissza sértődötten az asszony. — Arra nekem még
egyáltalán nincs szükségem. Nézze, elvégre ez az
fizet ma is meghoz minden hónapban két-három-
száz dollárt, Tisztán. Ha férfi vezetné, a kétszáz

resét is jövedelmezhetné; már pedig havi ötszáz dollár olyan nagy pénz, hogy akármilyen úr is megbecsülheti. Nem igaz?...

— Ó... nagyon is igaz...

Elhallgattak. Az asszony ábrándos szemekkel meredt az ütött-kopott pultra, majd — kezét bizalmasan Tom karjára téve — folytatta.

— Tudja, Mr. Baird, én nem mondok le arról a reményről, hogy egyszer találok egy hozzám illő finom embert. Aki nem iszik, nem káromkodik és megfelelően művelt. Mert én, kérem, minden vasárnap délután olvasok. Regény, történelem, dráma, mindegy nekem, csak könyv legyen. És hát olyan emberre várok, aki mindezeket meg tudná becsülni bennem. S aki amelletz férfi lenne és törődne az üzlettel is. Ésszel, műveltséggel fejlesztené a boltot... Higgye el, amilyen szorgalmas asszony vagyok, pár hónap alatt Bording Houset nyithatnánk valahol a Cityben...

Tom Baird befejezte a vacsorát. Hátradőlt széke s míg ujjai szórakozottan keresgélték a cigarettát, oda sem figyelve motyogta:

— Igen... azt hiszem, hogy ez sikerülni is fog önnek, asszonyom...

— Oooh... gondolja, hogy sikerülhet?... — lelkendezett az asszony. — Milyen jó volna, hogy gondját tudnám én viselni annak a férfinak. Mert annak nem kellene olyan gyűrött gallérban járnia, mint amilyen például az öné.

Elhallgatott s hirtelen szigorú arccal meredt Tom megviselt ruházatára.

— Kérem, Mr. Baird — szólalt meg azután — meggondoltam a dolgot. Nem veszem meg a cigarettatárcát,

— Tessék? — riadt Tom a szeme fázósan rettent az ajtón túl lucsgó eső felé.

— Nem veszem meg a cigarettatárcát — ismételte az asszony, majd gyengéden hozzátette: — Hitelezem önnek a vacsorát és a szállást holnapig.

— Nem értem.

— Holnap reggel, nyitás után, elmegyünk együtt az ékszerészhez és megbecsültetjük a tárcát. Ha jó árat kínálnak érte, akkor el is adjuk, el bizony. Abból a pénzből kiegyenlítjük ezt a csekélységet, meg a kamra bérét, a többin pedig ruhát veszünk magának, mert ez — őszintén szólva — rettenetes állapotban van.

Tom zavartan nézett végig magán. Még most sem értette tisztán az asszonyt; nem tudta megérteni a váratlan kedvességet s ösztönösen kereste magában a félreérthetetlen célzások magyarázatát.

A bőséges vacsora után azonban olyan elsőprő erővel zuhant rá a fáradtság, hogy nem tudott huzamosabban gondolkozni a problémán. Beleegyezően bólintott tehát:

— Ezt majd megbeszéljük reggel, asszonyom, addig is mindenesetre köszönöm a kedvességét. Most azonban, ha megengedi, legszívesebben lefeküdnék. Halálosan fáradt vagyok.

— Igen, igen, azonnal zárunk. Sarah, húzd le a redőnyt, azután mehetsz feködni.

Amíg a néger asszony átszuszogott az üzleten, szaporán járó kezekkel rakta félre a tányérokát.

— Itt mindjárt balra nyílik az ön szobája. Az én lakásom ajtaja éppen szemben van vele. Jó éjt, remélem jól fog pihenni nálam.

— Jó éjt — dörögte Tom és összehúzott szemekkel indult meg a kamra felé.

Bosszantották a folytonos célzások; fáradtsága mellett igazán semmi kedvet sem érzett magában arra, hogy az asszony lakásának fekvése iránt érdeklődjék.

„Remélem, jól fogja érezni magát nálam” — micsoda ostoba ajánlkozás az ilyesmi?...

Nem sokat törődött a dologgal; az asszonyka csalódni fog, de ő végre rendes ágyhoz jut az éjjel és ez a fontos. Reggel majd elválík a többi.

A fal egyik fogasán bekeretezett újság ordított a szemébe. Szórakozottan leakasztotta és magával vitte a benyilóba, ahol már megvetve, hívogatóan fehérlett az ágy.

V. FEJEZET.

Ledobálta magáról a ruháit és leült, hogy átfizott cipőjét is levesse. Szeme az asztalra dobott ujságra tévedt s hirtelen a szívverése is elállt a rémülettől.

A Newyork Times aznapi számának első oldalán az ő fényképe díszlett, alatta az ökölnyi, vastag betűs címmel:

„Eltűnt lakásáról a milliomos Thomas Bailey”.

„Rejtélyes szerelmi kaland, vagy egy meghasonlott ember drámái öngyilkossága?”

Fáradtsága pillanat alatt eltűnt. A szoba közepén állva, mezítláb olvasta a nagyhangú tudósítást, amely szenzációs hazugságokkal fűszerezve mondta el a professzornál tett látogatását, azt, hogy az utóbbi időben a búskomorság tünetei mutatkoztak rajta s végül annak a gyanújának adott kifejezést, hogy az eltűnés hátterében vagy öngyilkosság, vagy pedig a Ziegfield-színház ünnepelt, vöröshajú táncosnője, a gyönyörű Lisbeth Kinney húzódhat meg.

A tükör elé lépett és közelhajolva az üveglaphoz, vizsgáta hol az arcát, hol a fényképét. Allán erősen kiütközött az egynapos szakáll, szemei alatt mély karikák húzódtak, egész arca megnyúlt, s az ajka szélén két ránc húzódott, amit eddig sohasem tapasztalt; de a fénykép mindezek ellenére is kétségtelenül hasonlított. Akárki könnyen felismerhette volna.

Lépések közeledtek a benyiló felé. Riadtan ugrott el a tükörtől és elrejtette az ujságot. Pedig fölösleges volt megijednie; csak az asszony haladt el a szoba előtt és mosolygós hangon szólt:

— Lefeküdt már, Mr. Baird?

— Yes.

— Good night. Szép álmokat.

— Köszönöm. Good night...

A lépések elhaladtak az ajtó előtt. Csend lett.

Tom Baird azonban még mindig mozdulatlanul állott s fogcsikorgatva meredt az ujságlapra.

Hát már eltűnni sem hagyják, már a nyomorúságot sem kószolhatja meg egyedül? Most napokig nem mehet emberek közé, mert ujjal fognak rámutogatni és egész biztosan bolondnak nézik. Még jó eset lesz, ha a legelső rendőr megállítja és beszállíttatja az elmeógyógyintézetbe. A fénykép alapján minden gyermek ráismerhet.

Hirtelen a hom'okára ütött.

Most értette meg csak, hogy miért volt olyan olvadozóan kedves a speak-esej tulajdonosa. Többé már nem volt rejtelmes a bájos mor'lyrás, a félreérthetetlen célzások, a naiv felajánlkkozás...

Az asszony felismerte s mikor hátrament, akkor az ujságlap alapján még külön is meggyőződhetett arról, hogy nem tévedett-e?

És most már azután: agyó albérlési benyiló, agyó ruhavásárlás, agyó mindennapi meleg vacsora.

Ez a szíveség alkalmasint tulontúl drága lenne.

Szinte már látta az ujságok ordító vastagbetűs címeit.

„Egy külvárosi kocsmárosné pöre a milliomos Tom Bailey ellen házassági ígéret megszegése miatt.”

Hát ezt nem; inkább vesszen a cigarettatárca, az utolsó vagyontárgy. Akkor már sokkal okosabb, ha szépszerével megszökkik és a legelső telefonállomásról felhívja Shipert; elvégre ha egyszer, egyetlen egyszer kér pár dollárt a sajátjából, még nem esik ki a világ feneké.

Majd gondja lesz rá, hogy a professzor ne tudjon meg semmit.

Új cigarettára gyújtott, hanyattfeküdt az ágyon és elgondolkozva nézte a plafont; a néger szolgáló még kint takarított az asztalok között, így tehát várnia kellett, amíg a ház elcsendesedik. Legalább erre a röpke félórára élvezni akarta az ágyat, mintha csak érezte volna, hogy a kultúrának és kényelemnek ehhez a termékéhez heteken keresztül nem lesz szerencséje.

Vagy másfél órát várt teljes csendben s közben mosolyognia kellett arra a gondolatra, hogy a jámbor kocsmárosné most alkalmasint csalódotan forgolódik álmában; persze, hiszen ilyen üzleti

lehetőség nem minden nap kínálkozik Newarkban, a gyárak és dokkok negyedében.

Végre elcsendesedett a speak-esey; Sarah is lefeküdt a rövid időre az utcán is megszűnt a forgalom zaja. Hajnali két óra lehetett, az az idő, amikor a nagyváros is megbénul az éjszakai forgalom után, a hajnali munka kezdete előtt.

Felöltözött és óvatosan keresztülhaladt az út-
leten. Az utcára nyíló redőny le volt húzva, a kulcs
azonban befülről benne volt a zárban. Bizonyosan
azért, hogy az esetleges betörők munkáját meg-
nehezítsék.

Tom hosszú percekig tétovázva állt az ajtó
mellett.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy okosabb
lenne megvárni a reggelt és egész egyszerűen el-
kérni az asszonytól a tárcáért járó pénzt; de
azután letett erről a tervről. Elvégre egy erősza-
kolt perhez talán máris elég alapot szolgáltatott,
másrészt pedig úgy sem jutna tovább a legelső
rendőrnél, ha az asszony veszélyben látná az érté-
kes zsákmányt.

Óvatosan megfordította a kulcsot és végtelen-
ül lassan felhúzta a redőnyt, mintegy félméter-
nyire. Nehéz munka volt, az olajozatlan szerkezet
átkozottul nyikorgott. Szerencsére közben éles,
északi szél támadt a annak süvítése elnyomta az
áruzó hangokat.

Negyedóra mulva sárosan, mocskos kezekkel
ismét kint állott az utcán a szakadó esőben.

Visszatolta a redőnyt és nekivágott a siká-
toroknak.

Vagy öt száz lépésnyire, majdnem a dokkok

során, matróz-kocsmá világos ablakát pillantotta meg.

— Jó lesz alibiről gondoskodni — mormogta magában és habozás nélkül benyitott az ajtón.

Eszébe sem jutott, hogy a zsebében csörgő négy dolláron szobát próbáljon bérelni; rendelt egy pohár gint s leült az egyetlen szabad székre egy félrészeg matróztársaság mellé.

A kocsmáros elétette az italt, azután megállt előtte és rábámult.

— Hollá... — mormogta meglepetten — hol is láttam csak ezt az arcot?

A hangra a szembenülő matróz is ránézett és elfűttenyentette magát.

— Az ördögbe... hé, boy, nem te vagy a megszökött milliomos Bailey?

Tom azonban már el volt készülve hasonló jelenetre; egy pillanatra sem jött zavarba. Az asztalra könyökölt és belenevetett a matróz képébe.

— Dehogy is nem. Mondd meg a gazdának, hogy nyugodtan adhat egy üveg gint hitelbe.

Harsogó hahota fogadta a sikerült élcet. A kocsmáros is velük nevetett.

— Ügyes fiú vagy... nincs munkád?

— Napok óta levegőt eszem és egyáltalán nem alszom...

— Teringettét... és mégis jókedvű vagy, ezt szeretem. Ha akarod, elalhatsz az udvaron a fészerben s reggel egy kis munka is akad.

— Oké... merre van az a fészer...?

— Menj a konyhán keresztül, azután az udvarban balra. A gint kifizeted?

— Kifizetném, de jobb, ha foglalónak tekintjük a munkára. Good night.

— Good night, boy. Lopnivalót ne keress, mert az udvaron nem tartok semmit.

Tom bólintott és megindult a konyha felé.

A zürzavaros nap után valósággal boldognak érezte magát.

Reggelre lesz munka s ha igaz, addig sem fog az eső a nyaka közé esni.

VI. FEJEZET.

Tom Baird másnap reggel — alig pár óra sálvás után, arra ébredt, hogy szabályos háziszolga lett belőle egy newarki matrózcsapszékben. Az efféle állás Long Island és Richmond Hill jónevű szállodáiban sem éppen előkelő és kellemes pozíció; newarki viszonylatban pedig egyenes ellentéte mindannak, ami kényelem, pihenés és tisztaság.

Jimmy Botter, a tulajdonos mellesleg azzal foglalkozott, hogy trágját fuvarozott a közeli Elisabeth konyhakertészeinek; Tom feladatai közé tartozott esténként a két asztmás teherautó tisztogatása s ezt a tisztogatást vödörrel és spongyával kellett végeznie. Tom hamarosan rájött, hogy munkájának ez a része teljesen kilátástalan; a spongyától semmivel sem lettek tisztábbak a kocsik, Tom ellenben hamarosan büzlött a trágyaszagtól.

A kocsitisztításon kívül hatáskörébe tartozott még a csapszék felmosása zárás után, a szükséges étel- és italneműek hazahurcolása s olyan esetekben, amikor a vendégek tulságosan berugtak és ölrementek, tettelegesen beavatkozás a közelharcba. A fennmaradó időt tányér- és pohármosogatás töltötte ki s mindezért kapott hálóhelyet a fészerben, kosztot és naponta ötven centet készpénzben.

— Amilyen ügyes fiú vagy, a többi úgy is hozzálopod... — magyarázta a kocsmáros s ezzel a maga részéről el is intézte az ügyet.

Tom összeszorította a fogát és hallgatott. Egyelőre örült, hogy Jimmy Botternek eszébe se jutott érdeklődni az iratai iránt. Sőt amikor egyik bobby észrevette az új szolgát és hivatalos hangon érdeklődni kezdett előbbi szolgálati helye iránt, a tulajdonos szemrebbenés nélkül azt hazudta, hogy évek óta ismerni a „boy”-t, aki szülőfalujából, az oklahamai Petersvilleből jött fel New Yorkba szerencsét próbálni.

Tom Baird-nak szüksége volt erre a rejtőzésre, hogy kissé feledésbe menjen az a szenzáció, amit Thomas Bailey milliommos eltűnése okozott; néha ugyan trágyaszagú fekvőhelyén a fészerben, eszébe jutott, hogy talán mégis okosabb lenne jelentkezni Shipertnél, ha nem is személyesen, legalább pársoros levélben. De valami érthetetlen, megmagyarázhatatlan makacsság visszatartotta. Úgy érezte, a dolog nehezebb felén túljutott s rongyos, foszlányokban lógó ruhájában valóban nehéz is lett volna emberek közé mennie.

— A professzornak azt írtam, — gondolta magában ilyenkor, — hogy Tom Bailey, a milliommos, egy esztendőre meghalt. Már pedig a halottak nem írhatnak és nem leveleznek.

S bizonyos, hogy Thomas Bailey valóban meghalt egyes vonatkozásokban; Tom Baird, az első napokban még fájdalmasan jelentkező izomlázat lezámítva, új emberré változott. Erősen lefogyott, a bőr némi hússal együtt foszlányokban húzódtól, a tenyeréről s beszédébe a külvárosi slang idegen-szövegszerű szavai vegyültek. De farkasétvágyaival

evett s ráérő pillanatában nem csodálkozva gondolt arra, hogy vannak krónikus álmatlanságban szenvedő emberek is.

Azonfelül a csapszék élete határozottan érdekelt; a nap minden órájában regényírók tollára méltó típusok botlottak be; Tom lassan megismerte az eszelős volt tengerészt, aki kócos szakállát simogatva hajmeresztő történeteket mesélt a san franciskói földrengésről a szájtató hallgatóságnak; találkozott a nótorius hamiskártyásokkal, akik szóda nélkül itták a whiskyt és folytonos veszekedés közben tanulták be piszkos kártyáikkal az új fogásokat az asztalon. Láta a vak virágárusnőt, aki valamikor a Broadway ünnepeit csillaga volt, s aki miatt a City egyik legnagyobb bankháza sikkasztotta el sokezer szegény munkás megtakarított dollárjait; most Elisabeth kertészeitől koldult virágot s minden nap gyalog tette meg az utat Newarktól a manhattani Avenuek mulatóiig.

Száz és száz új arc merült fel előtte; ismeretlen világba jutott s csodálkozva állapította meg, hogy az emberek milliók nélkül is élnek, sőt élni és szeretni akár egészen pénz nélkül is lehet.

Ami a szerelmet illeti, arról egészen friss benyomásokat gyűjtött. A newarki gyárak munkás-lányai esténként előzőnlötték a Bay rakodóját; tiszták voltak, csinosak, és jókedvűen kuncogó csoportokban jártak-keltek a vasbakokra telepedő dokkmunkások és matrózok között.

Könnyen ment az ismerkedés, és utána tánc következett, valamelyik csapszékben. A matrózok magukkal hozták a harmonikát s akik történetesen

nen
ívó

kev
möl
vol

dok
tan
árai

az
leni
ezen
észr
swe
tenn
bály
hont

ame
mun
alati
tosa

Bott
be k
söpr
egy-
gőző

ilyen
mosc

nem tancoltak, ütemesen jobbra-balra hajlongva üvöltötték a nótát.

A matrózok ale-t ittak, vagy gint whiskeyvel keverve, szódával; a lányok cream-et ettek és gyümölcszörpöt ittak rá és a világért sem engedték volna, hogy a matrózok fizessenek helyettük.

Éjszakánként azután mozgalmas élet folyt a dokkok árnyékában; sóhajok keltek, csókok csatantak és kurta kacagások csiklandozták az áramló, olajos vizet.

Tom Baird, ha egyáltalán értett volna hozzá, az első napokban azt hihette volna, hogy okvetlenül meg kell botránkoznia a szabad szerelemnek ezen a nyílt, leplezetlen bevallásán, de hamarosan észrevette, hogy a boyok mindig ugyanazzal a swethearttal járnak s ezután már hitet mert volna tenni arra, hogy esztendő múlva a lányokból szabályos mammyk lesznek és a boyok is rendes, otthonülő családapákká alakulnak.

Bizonyította ezt az a rengeteg gyermekkocsi, amelyeket enyhe alkonyatokon ölestermetű dokkmunkások toltak a felső rakpart kőköcsáin, mi alatt a mindig csinosan öltözködő wife-ok csoportosan sétálva nevetgéltek a férfiak hátamögött.

Éjszaka azután teljesen megváltozott Jimmy Botter csapszékének képe; rosszarcu alakok jöttek be kifestett, rikítóruhás nőkkel, s a kikötőnek ez a sőpredélke nem egyszer véres viadalokat rendezett egy-egy rossz helyre tévedt mosoly miatt, az italgózs asztalok között.

Tom Baird háziszolgái pályafutásának is ilyen megtévedt szerelem, helyesebben eltévedt mosoly vetett korai véget.

Az esős napok után hirtelen ragyogó napfénybe borult a kikötő; a nemrég még didergő emberek ingujjban sétáltak az utcákon, s váratlanul nagy kelete lett a jégbehűtött italoknak.

Ez az új munka Tom Bairdet is az ivóhoz köthette egész éjszakára.

Miután Jimmy Bottertől tíznapos szolgálati jubileumának ünnepére egy kisé foltos, de egyébként jókarban lévő inget kapott ajándékba, felgyűrű ingujjban állott a jégsekreány csapjai mellett és szorgalmasan öntötte a poharakba a különböző színű folyadékokat.

A hangulat már meglehetősen emelkedett volt, különösen a jégsekreánnyal szemben álló asztalnál, amely körül bridgeporti tengerészek ültek hangosan visító, tökrészes nőkkel.

Az egyik szalmasárgahajú, a legszebb férfikor delét taposó, vánnyadt teremtés percnként pislogott át Tomra s olyankor foghíjas szája kacér mosolyra torzult.

Részeg kacérkodása olyan komikusan hatott, hogy Tom önkéntelenül is visszakacsintott rá.

Vesztere, mert a nő mellett ülő félvér tengerész észrevette a dolgot; dühös káromkodással előrehajolt s míg balkezevel a nőt fordította fel székével együtt, jobbjaival meglóbálta az előtte álló nehéz ale-s korsót és Tom felé röpítette.

Tom szerencsére idején észrevette a veszedelemet; lehajolt s így a fejének szánt küldemény a polcokon elhelyezett gines üvegek között végzett vandál pusztítást.

A bridgeportiak csapata azonban annál jobban feldühödött az eredménytelen kísérlet lát-

tán. A csapszék pillanat alatt csatatérre változott.

Jimmy Botter rémülten próbálta magát közbevetni, de őt az első pillanatban leütötték. Mielőtt még Tom ráeszmélt volna helyzetének veszedelmes voltára, általános verekedés kezdődött; a csapos-pult körül tolongó bridgeportiakat megtámadták a newarki legények.

Pillanatok alatt kések emelkedtek a levegőbe, Tom most már tudta, hogy ezúttal nem a szokásos apró nézeteltérésekről van szó; hirtelen lerázta magáról a kétfelől rácsimpaszkodó bridgeportiakat s felragadva az első kezeügyébe eső, nehéz hűtő-vödört, szétütött vele támadói között.

A düh megtízszerezte erajét; a csapás nyomán széles, tiszta kör keletkezett körülötte, majd váratlanul állati, hörgő üvöltés tört fel valahonnan.

A hangra hirtelen csend lett. Az ökölbeszorult kezek megmeveredtek a levegőben. Az egyik bridgeportli, éppen a verekedés elindítója, a torkához kapott. Szájából vastag sugárban tört ki a vér. Nyakából hosszú matrózkés markolata állott ki.

Néhány lépést tántorogva az ajtó felé indult, majd elvágódott és mozdulatlanul fekvé maradt.

A verekedő társaságban megmozdult valaki. Keresztülugrotta az eszméletlen testet és felrántotta az ajtót.

Szempillantás alatt eltűnt a dokkok irányában.

Nyomában megindult az egész vendégsereg; egymást taszigálva rohantak az ajtó felé s az ivó pillanat alatt kiürült.

Tom Baird bámulva nézte a jelenetet, amelyből semmit sem értett.

Jimmy Botterhez lépett, aki fejét tapogatva éppen akkor tápáskodott fel a földről.

— El... el... mentek? Az ördögbe és egyik sem fizetett!

— Az még a kisebb baj! — mutatott Tom Baird a mozdulatlan testre. — De alighanem megölték ezt a szerencsétlent.

Jimmy Botter felállt. Egyetlen szempillanással végigmérte az ivóban történt pusztítást és a véres testet.

— Ennek bizony vége! — hajolt a kinyújtózott ember fölé. — Nem tudod, melyik szúrta le?

— Fogalmam sincs. Csak a fájdalmas felhőre dőlésre lettem figyelmes.

A vendéglős elgondolkozva bámult a nyitva hagyott ajtóra.

Valahonnan nagyon messziről, talán a négy utcával távolabb húzódó Aberdeen-Ave sarkáról, könnyű, alig hallható zaj keveredett.

Jimmy Botter hirtelen mégis nagyon izgatott lett. A romok eltakarításához fogó Tom Bairdhez fordult.

— Hé, boy, van valami olyan holmid, amit magaddal akarsz vinni?

— Micsoda? Csak nem akar elküldeni, Mr. Botter?

— Dehogy akarlak. Tőlem holtod napjáig itt maradhatnál. Hanem, ha nem szeded az irhódat, elvisznek a bobbyk...

— De hiszen nem én szúrtam le ezt az alakot!

— Az lehet... viszont miattad tört ki a verekedés, azt én is jól láttam. Mérget vehetsz rá, hogy az összes bridgeportiak ellened vallanak, az itteniek pedig hallgatni fognak, mint a hal. Híszzen közöttük van a gyilkos.

— Az elfogatáshoz azonban bizonyítékok is kellene!

— Pshaw... mit gondolsz, Manhattan Cityben vagyunk? Pénz nélkül, ügyvéd nélkül úgy benne maradsz a szószban, hogy az ördög se ment meg a villamosszéktől.

Az ajtó felé fülelt. A dokkok felől kemény bakkancsok dobogása hangzott fel.

— Jönnék... a bridgeportiak hozzák a rendőrséget. Menekülj!...

Tom Baird még néhány másodpercig tétován állt.

Pillanatilag sem aggasztotta, hogy ügyvéd nélkül villamosszékekbe kerül; elvégre, ha valaki, Thomas Bailey igazán megfogadhatta volna akár a legdrágább kriminálistákat.

De megint az újságok jutottak eszébe.

Micsoda szenzációk születnének meg a bolondos Bailey legújabb örültségének híréből! És milyen alaposan kárbaveszne az a háromhetes szenvedés, amit azért vállalt, hogy a professzornak tett fogadalmát beválthassa...

Hirtelen határozott.

Elvégre majdnem mindegy, hogy ebben a newarki csapszékben, vagy valahol másutt végzi a legalsóbbrendű, állati munkát.

A lépések már egészen az ajtó közelében kopogtak.

Kiugrott az udvar felé vezető folyosóra és a fészerbe rohant. A sarokban álló priecs szalmazsákjából kimarkolta tárcáját, amelyben megtakarított tőkéje, tizenegy dollár zsúfolódott.

Tom Baird ugyanis akkor már több mint egy hete takarékoskodott.

Ruhát akart venni; a szétrongyolódott drága szabó-műredek helyett valami olcsó vitorlavászon dolgot nyárra.

Zsebrevágta a pénzt, felmarkolta a kabátját és a teherautók kapuján keresztül az utcára futott.

Alakját hamarosan elnyelte az Aberdeen-Ave-vel ellentétes irányú Bronx street...

VII. FEJEZET.

Tom Baird azzal foglalkozott, hogy a Connel-road javítás miatt elzárt útvonalának sarkán állva, piros zászlóval integetett beforduló járműveknek, amikor a közlekedés céljaira fenntartott keskeny útrész szabaddá vált.

Ujabb három hét telt el a newarki csapazék-ból történt menekülése óta s mintha csak valami ahasvéruői útok kergetné, azóta sem tudott sehohsem gyökeret verni.

Volt kocsimosó Hobokenben egy taxilállomás, gyűjtött fémhulladékot Prishertseen szeméthyegyei között, sőt egyszer, három napra, Jersey City egyik áruházába is bejutott kifutónak.

Itt azonban az történt, hogy Therese Fisman, a Colibri nevű night-club mixernője felismerte a két utca hosszát szaladt utána lobogó hajjal és lihegve. Alig tudott tőle egérutat venni s másnap már be sem ment az áruházba, nehogy főnökei a bolond milliomoznak kijáró gúnyos tisztelettel fogadják.

Jelenlegi állása még kisegítésnek is alig volt nevezhető. Dolgoztalanul lézengett a Connel-road sarkán, a Red Star Society épülettömbjének tá-

maszkodva, amikor az útépités egyik munkása fölfedezte s tíz cent ígéretével helyettesül állította arra az időre, amíg ő társaival a szomszéd speak-eseyben lehajthat néhány pohár habzó ale-t az aszfaltolvasztó hőségben.

Tom Baird mérsékelt lelkesedéssel látott munkához, de figyelmét már a következő pillanatban egy apró, következményeiben azonban végzetes jelenet kötötte le.

A javítás alatt álló úttesten karcsú, fiatal leány igyekezett átevicckélni. Valószínűtlen szöke haja lobogott a siroccószerű déli szélben. Közvetlen közelében az aszfaltvágó gépek pisztolyai dübörögtek s így nem hallhatta meg, hogy közvetlenül mellette hatalmas, megrakott teherautó közeledik az elzárt útvonal biztonságának nyugal-mával.

Baird lelki szemeivel már szinte látta a szerencsétlenséget.

Hatalmasat ordított s a piros zászlóval hadonászva, rohanni kezdett a leány felé.

Ez a könnyelműség néhány másodperc múlva két hatalmas dördülést eredményezett.

A vészesen kalimpáló zászló érthetetlen jelzéseitől megzavarodva, az elzárt út bejárata felé tartó autó sofőrje a fékpedálra taposott; a kocsi megállt s a háta mögött közeledő második autó belerohant. Ugyanakkor a leány felé közeledő autó is fékezett, megfarolt és belefutott egy kő-rakásba.

Karomkodás, ordítás, rémült kiáltozás töltötte meg a levegőt.

Az egymásba rohant kocsik s a mások, ve-

szedelmesen megbillent autó az első pillanatban csakugyan tömegszerencsétlenség hatását keltette. Tom Baird azonban diadalmasan cipelte ki a leányt a karambol romjai közül.

A szerencsétlen teremtés halálsápadtan reszketett.

— Istenem, — nyöszörögte, — mindez miattam történt?

— Egy kicsit... — vakarta a fejét Tom, — de lehetséges, hogy én is oka vagyok...

Tovább nem folytatódhatott az eszmecsere, mert a sofőrök fenyegető képpel közeledtek s a speak-esey felől is egyre erősödő zaj hangzott föl.

Tom előtt hirtelen feltűnt a karambollal járó rendőrségi vallomások veszedelme, amely mögött most már nem is a leleplezés, hanem a newarki gyilkosság árnya sötétlett.

Hirtelen karonfogta a leányt és a közeli sikátor felé húzta.

— Jöjjön... ha nem akar a rendőrök kezébe kerülni, meneküljünk!...

Amíg a sofőrök a csapszékből előkerülő útbiztosnak estek, sikerült valahogyan egérutat nyerniök.

Láhegve álltak meg néhány sarokkal távolabb.

A leány hálás szemmel nézett Tomra.

— Maga most megmentette az életemet...

— Szó sincs róla. Legfeljebb egy kellemetlen kalandtól kíméltem meg.

— A munkáját is elveszítette miattam, ide többet nem mehet vissza...

— Ez igaz... de majd találok valahol más munkát.

A leány elgondolkozva nézte Tom együjtött ruháját, megviselt arcát, árnyékos, beesett szemeit.

— Talán tudnék magának munkát szerezni, de...

— Nincs de! — kapott a szón Tom. — Akármilyen munkát vállalom!

— Jó jó, nem is erről van szó... tudja, van nekem egy boy-om, aki a Bailey-műveknél üzemvezető. Ha megkérem, egész biztosan ad munkát magának.

— Még mindig nem mondta meg, mi az a de...?

A leány kis ideig hallgatott s Tom gyönyörködve nézte finomvonású arcát, lágyhajlású szemöldökét, kissé napbarnított arcát, amelyet most, mintha némi zavar vérhulláma festett volna rózsaszínre.

— Tulajdonképpen nincs is de... — mondta aztán a leány. — Legfeljebb annyit tehetne meg nekem, hogy néha hírt hozna Billről... Tudja, ő feleségül akar venni, de hogy őszinte legyek, nem ismerem eléggé, nem tudom, milyen ember...

Tom elsötétülő arccal állt meg.

— Szóval azt akarja, hogy csapjak fel spicliknek. Köszönöm, az ilyen kenyérből nem kérek...

— Biztosíthatom, hogy félreért! — vágott a szavába a leány. — Nem gondoltam arra, hogy spiclikkedjék; a vőlegényem néha igen furcsán viselkedik s szeretném tudni, mi van az életében, amiről én nem tudhatok.

Tom tanácsatlannul állt egy darabig.

Előtte virított a gigászi gyár oldalán a hiszke „Bailey-művek” felírás,

Mellette ez a kis szerelmes girl titkokat szimatolt a gyár kerítésén belül.

Elvégre mi kellemetlensége származhat abból ha megigéri, hogy pontosan be fog számolni az ismeretlen Bill úr viselt dolgairól?...

Vállat vont.

— Szívesen megígérem, hogy elmondom magának a tapasztalataimat, de előre figyelmeztetem, egyáltalán nem valószínű, hogy egyszeri munkás létemre közelebbi összeköttetésben kerüljek a munkavezetőkkel.

— Ezzel ne törődjön. A dolognak ezt a részét nyugodtan rám bízhatja. És ne feledje: minden érdekel, ami a Bailey-gyár falain belül történik.

— Teringettét. Éppen úgy beszél, mint valami regényhős.

— Vagy, mint egy nő, akit érdekel az emberek. Magát hogy hívják?

— Tom Baird a nevem.

— Én Kate Kellington vagyok. Hát ne feledje, amit mondtam, most pedig siessünk, lehet, hogy útközben találkozunk Billlel.

Végigmentek a Connie-roadon, a Bailey-gyár fala mellett s a harmadik kapunál már olyan jóban voltak, mintha heteken keresztül táncoltak volna együtt a streetek fényes szalonjaiban.

A hatosszámú gyárkapunál megállt a leány. A kapun éppen akkor fordult ki egy megrakott teherautó.

A panamakalapos, ölestermetű kocskisérő kihajolt az ülésről.

— Hello, Kate...

— Hallo, Bill... nem áll meg egy kicsit?

A kocsi csikorogva fékezett. Bill lomha lépésekkel ballagott vissza.

— Mi ujság, Kate?... Csak nincs valami baj?

— Semmi... csak be akartam mutatni ezt a mistert. Nincs munkája. Maga talán be tudná juttatni ide?

Fejével a gyár felé intett. Tom szíve megdobbant. Hát a felsőbb hatalmak mégis csak azt akarják, hogy a saját gyárában legyen munkás?...

A hatalmas férfi bizalmatlan szemekkel méregette.

— Nehéz dolog. A meglévő munkásainkkal sem tudunk mit kezdeni...

— De hiszen maga azt mondta nekem, hogy mindent el tud inézni, amit csak akar...

— Igaz is... — düllesztette ki mellét a férfi. Tomhoz fordult:

— Mihez értesz, fickó?

Tom Baird nagyot nyelt. Hm... mihez is ért ő egyáltalán — a háziszolgai munkák elvégzésén kívül? Szeme a begyújtott motorral lihegő teherautóra tévedt. Megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Sofőr vagyok... és beszélek németül, meg franciául is.

— Hm... ha ez igaz, akkor talán csinálhatunk valamit. Eredj előre a felvételi irodához, én majd közben odatelefonálok.

— Oké... — kapott a szón a lány. — Induljon azonnal! Később majd megkereshet az áruraktár kantinjában...

Tor Baird mogorván indult, de közben kétszer is visszanézett. Maga sem tudta miért, valami okán féltékenységgel fojtogatta a torkát.

A lány a Billnek nevezett férfivel egészen a teherautóig ment s ott beszélgettek egymáshoz hasonlóan, mint a szerelmesek.

Tom Baird pedig akkor már hetek óta nem látott csinosan öltözött, tiszta ruhájú asszonyfélét; legalább is sohasem volt alkalma arra, hogy a férfi szemével nézze meg őket. Ennek tulajdonította különös hangulatát s erre gondolt még akkor is, amikor a felvételi bárcával a kezében jelentkezett a garázmesternél.

A garázmester rosszképű, púpos emberke volt; hadaró szavait alig lehetett megérteni s szájában állandóan a leerbüdösebb fajta szivar egy-egy, kialudt csutkája figyegett.

— Magát Bill Harper ajánlotta? All right. — Itt vannak a papírai?

— Sajnos, nincsenek... a legutóbbi lakásomon adós maradtam, ott fogták minden holmimat, — válaszolt Tom s maga is meglepődött azon, hogy milyen folyékonyan hazudik.

— Ez baj. Akkor hát egyelőre nem ülhet volán mellé. Majd a javítóműhelybe állítom be. Jöjjen velem...

Keresztülmentek a hatalmas garázsépületen és befordultak a javítóműhelybe. Ott-hat teherautó ácsorogott ott a javítóállványokon s a fal mellett körülfutó munkaasztalok mellett tucatnyi szerelő foglalatoskodott.

— Mc. Olten mellé osztom be addig, amíg megismeri a munkát. Két nap muiva már önállóan kell dolgoznia, különben mehet.

Biccentett, szája másik sarkába tolta át a szivarcsontot és elment.

Mc. Olten lapos pillantással mérte végig a jövevényt.

Szélesvállú, tömzsi fiatalember volt Mc. Olten, nem lehetett több huszonöt évesnél. Hosszúkas feje, brutálisan előreugró álla messziről elárulták ír származását.

Mérsékelt lelkesedéssel nézett végig a jövevényen.

— Hát téged ki szabadított ide?

— Bill Harper.

— Bill? Az más... eljössz az esti kirándulásra?

— Nem... nem tudom...

— Nem tudod? Akkor hát mi az ördögnek vagy itt?

— Alkalmasint azért, hogy dolgozzam veletek...

— Úgy... mondhatom nagy szükségünk van rád... Na gyere, segíts szétszedni ezt a dőglött tragacsot.

Tom engedelmesen fogott egy csavarkulcsot és nekiállt, hogy leszerelje az egyik munkapadra helyezett autó köpenyét.

Hirtelen azonban felegyenesedett.

A hűtőkosár első részén apró lyukat vett észre s amikor a motorházat vizsgálta meg, a dugattyúk búrájának sarkából elnyomorodott revolvergolyót emelt ki.

Pillanatokig tűnődve nézte a különös leletet; ezek lennének talán azok a „dolgok”, amelyekről Kate tudomást akart szerezni?...

Gondolataiban azonban nem juthatott messze, mert a háta mögött hirtelen erőyes hang reccsent.

— Hát ezt a fickót meg melyik ökör eresztette ide?!

Villámgyorsan zsebébe süllyesztette a golyót és hátrafordult.

A garázshoz vezető ajtóban Bill állott, falfehéren a dühtől.

Mc. Olten sietett oda s a beszélgetés többi részét már nem hallotta Tom; a gesztusok azonban úgyszépen érthetően magmagyarázták, hogy az üzembeszeg és a szerelő között éles szóharc folyik.

Néhány perc múlva Bill odament mellé, mintha csak a munkája érdekelte volna.

— Halló boy, mennyire haladtál?

— Szégyenlem, mister, de semennyire. Mr. Mc. Olten ideállított és faképnél hagyott. Fogalmam sincs, hogy mit akar ezzel a kocsival.

— Valószínűleg azt, hogy megjavítsd!

Tom hallgatott egy darabig.

Tudta, hogy ha most előveszi a golyót és megmutatja, legjobb esetben is percek alatt repül a gyárból; ha pedig eltagadja a dolgot, könnyen hazugságban maradhat.

S akkor Tom Baird, aliás Thomas Bailey talán sohasem fogja megtudni, hogy miképpen kerülnek a gyár teherautóiba kilőtt revolvergolyók.

Hirtelen gondolt egyet.

A két megoldás közül mégis csak az elsőt, a veszélyesebbet, de több eredménnyel kecsegtetőt választotta.

Szemtelen mosollyal nézett farkasszemet a nála másfél fejjel magasabb emberrel.

— Ismételtem, szégyenlem magam, mister... de minden magyarázat nélkül még sem vállalkozhatom olyan hibák megjavítására, amelyeket revolvergolyók ütöttek. Ezzel nekem a magam baja, semmi kedvem mások miatt a rendőrségre kerülni...

— Van okod félni a rendőrségtől?
 — Erre csak azt felelhetem, hogy: nincs.
 — Well... én általában nem vagyok kíváncsi természetű. A munkásaim magánélete nem érdek. De jól jegyezd meg fickó, hogy ha túlságosan kinyitod a szemedet, én tüzenek el a bobbykért, akkor pedig baj lesz...

Zsebredugott kézzel elhallgatott. Az ajtónál hozzácsatlakozott Mc. Olten s összehajolva sokáig suttogtak.

Tom Baird kellemetlen érzéssel bámult utánuk. Bill Harner csendes hangon beszélt, a szavai mélyén parázsló tűzből azonban lehetetlen volt meg nem érezni a halálos, komoly fenyegetést.

VIII. FEJEZET.

A tavaszról nyár lett és a további hetek alatt Tom Baird élete a munkások szürke, eseménytelen életévé változott.

Még belépése napján elhelyezték a garázsban s azontúl az lett a feladata, hogy a raktár udvarán friss üzemanyaggal lássa el a beérkező teherkocsikat.

Lassan beletörődött a munkába s szinte eszébe sem jutott az igazgatóság gyönyörű luxusautóinak láttán, hogy Richmond-hilli palotájában neki is vannak hasonló csodagépei, amelyek reménytelen árvaságban várják eltűnt gazdájukat.

Igaz, hogy ezekben a hetekben ennél fontosabb dolgokat sem vett volna észre Tom Baird; szerelmes lett, talán ezúttal először életében.

Kate Kellingtonnal találkozott mindennap s hosszú sétáik néha Staten Island csücsáig vezették őket a tengerparton. Tom Bairdet ezekben a napokban kizárólag a szőke newyorki leány érdekelte, aki hosszú sétáik alatt a legédesebb, a legjobb paltásnak bizonyult; amint azonban visszatértek Newarkba s Kate elfoglalta szolgálatát a raktárházak kintijában, egyszeriben megváltozott a helyzet.

Kate ilyenkor könnyelmű lett, léha és kacér, minden munkással szóbaállt, apró ajándékokat fogadott el tőlük s akadtak egyesek, akikkel bizalmasan félrehúzódva sugdolózott.

Tom a fogait csikorgatta ilyen jelenetek láttán. Valahányszor azonban szóvátette a dolgot, a leány hűvös mosollyal leszerelte.

— De darling, hiszen látja, hogy egyikkel sem foglalkozom s az üzleten kívül a magáé minden szabadidőm...

— És mikor eltűnik? Mikor a Citybe megy s mit tudom én, merre mászkál?

— Ej, boy, ne legyen féltékeny... hiszen csak pajtások vagyunk, vagy mi?...

— Persze, csak pajtások vagyunk...

Tom ilyenkor nagyokat sóhajtott, de a vitának végeszakadt.

Elvégre a heti húszdolláros keresetéből igazán keveset nyújthatott volna Katenak „amúgy“.

Pedig hamarosan rájött, hogy Kate Kellington több az életében, mint valamennyi nő, akikkel idáig találkozott; de titkokat érzett a kék szeme mögött s könnyűvérű kacérkodása fejébe kergette a vért.

Úgy érezte hogy egyszer nagyon meg fog verni valakit Kate miatt s akkor legalább a leány is megtanulja, hogy az „üzletet" nem szabad túlszába vinni.

Pedig, ha ezekben a hetekben megtanult volna következtetni apró jelekből, sok mindent megtudhatott volna.

Megtudhatta volna, hogy amikor esténként elváltak, Kate könnyfátyolos szemmel sokáig néz utána és sóhajtván tér vissza a kántin vendégei

közé; megtudhatta volna, hogy Bill és Kate között egyre feszültebb a viszony s hogy az a macskae-gér-harc, amelyet a leány a művezetővel folytatótt, lassan életveszedelmesen izzóvá forrósodott; megtudhatta volna, hogy Kate néha üzeneteket küld valakikkel valahová; hogy állandóan revolvvert hord magánál s ha néha váratlanul megszólítják, ijedten összerezzen.

Sőt megtudhatta volna azt is, hogy az esténként friss üzemanyaggal ellátott teherautók reggel ismét tankolásra jelentkeznek, a gyárban tehát ismeretlen célú éjszakai fuvarozás folyik.

Tom Baird azonban mindezeket csak émosódó villanásokban látta s a mozaikszerű jelenetekben nem tudott rendszert felfedezni; új életének eddigi tanulságai nem gyúrták biztosítéletű férfiemberré. Ehhez valami váratlan, súlyos eseménynek kellett jönnie s a fordulat nem is késett soká.

Tom Baird az egyik napon arra lett figyelmes, hogy a déli órákban valamennyi teherautó megjelent üzemanyagért. A megtöltött autók azután sorbaálltak a két raktárház között, amelyek szorosán egymás mellé épültek, úgy hogy a rakodó-emelvények között éppen csak egy-egy jármű számára volt hely.

Délután, amikor a gyártelep elején elcsendesedett a munka, napszámosok lepték el a rakodókat, Tom unalmában megszámolta az autókat: huszonhat volt összesen, valamennyi két-két pótkocsival.

Nem tulajdonított a dolognak különösebb fontosságot; tudomásul vette, hogy a „Bailey művek” ismét jó üzletet csináltak valahol. Látta, hogy a kocsikat ponyvával letakarták s hogy a raktárnok, lezárva az ajtókat, hazamegy.

A munkások is szétszéledtek, Tom is készült hazafelé.

Csak futó pillantással vette tudomásul, hogy az áruk szállítása alkalmasint holnapra marad, amikor hirtelen vésztijszólan síkoltott bele az esti csendbe a gyár szirénája.

A fültépő, visító hang hosszan elnyújtva riadt végig az elnéptelenedett udvar fölött s Tom riadtan hökölt vissza.

Ebben a pillanatban könnyű füstszag ütötte meg az orrát.

A baloldali épület egyik földszinti ablakában fény villant meg; a rakodók utcájába valahonnan sötétszínű füst szüremlett, majd pokoli dördülés-sel megnyílt a raktárépület teteje. Feketés-vörös láng, fehér gőzfelhő, gerenda-darabok és palatör-melékek repültek az ég felé.

S jóformán még szemügyre sem vehette a baloldali épületben kerekedett veszedelmet; amikor a másik raktár ablakai is világítani kezdtek. Egy-másután fénylettek fel a földszinti ablakok; a központi műhelyben ismét felsüvített a sziréna s a gyári tűzoltóság futó alakjaival népesült be az udvar.

Tom Bairdet szinte lenyűgözte a félelmisségében is gyönyörű látvány, de hirtelen arra lett figyelmes, hogy a megrakott teherautók sora megmozdul. Mintha pompásan összetanult kezek irányították volna az akciót, hirtelen megnyílt két kapu s a huszonhat autó, példás rendben, csaknem szemfényvesztő gyorsasággal tűnt el az utcáson.

Mire a gyári tűzoltóság felállította első létráit, mire a város felől is felhangzott a tűzoltó-

szirénák hangja, az égő raktárak között semmiféle jel sem mutatta, hogy néhány százezer dollár érték megmenekült a pusztulástól.

Tom Baird hirtelen megmozdult.

Szempillantás alatt megértett mindent.

A tűz nem keletkezhetett véletlenül két helyen, csaknem ugyanabban a pillanatban. A gyárat tehát felgyújtották s a veszedelem okozói a rengeteg áru elszállítása mellett még azt is elérték, hogy ki tudja, milyen hosszú időn keresztül folytatott bűnös üzelveik bizonyítékai, a raktárkönyvek is elhamvadtak a percek alatt olthatatlan máglyává gyulladó tűzben.

S ebben a pillanatban Tom Baird különös változáson ment keresztül; hirtelen rázuhant annak a tudata, hogy milyen értékek vesznek a lángokban, hogy mennyi gond, verejték, tudás és akarat semmisül meg néhány elszánt gazember érdekében. Ott, a haját perzselő lángok tőszomszédságában értette meg, mennyi felelősség nyugodott a

**A legjobb,
legolcsóbb,**

**legtartalmasabb
hépes rádióhetilap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal. Bpest, VIII., József-körút 5., II. em.

vállain, amiről eddig nem vett tudomást s aminek most száz, meg száz család szájából veszi ki a falat kenyeret.

Tom Baird keze ökölbe szorult s tehetetlen kétségbeeséssel szemlélte az elhárapózó lángokat; nem engedheti, nem tűrheti, hogy a vagyona s azok a bűnjelek, amelyek a rendszeresen fosztogató bandának nyomára vezethetnék, itt pusztuljanak a szeme előtt.

Megfordult s az éppen leparkoló tűzoltóság még mozgó autói között átsuhanva rohanni kezdett a raktáiroda bejárata felé.

A tűz talán itt tombolt legveszedelmesebben; az ablakokból méteres lángok csaptak elő; a felhalmozott áru kibírhatatlan bűzzel égett és sor-tűzszerű ropogással omlott egymásra az izzó kemencévé vált falak között.

Az iroda bejárata azonban még szabadon állott, sőt ajtaja is tárva volt, mintha valaki szándékosan hagyta volna nyitva, hogy a keletkező légmozgás annál biztosabban a hivatali szobák felé hajtja a tüzet.

Tom két ugrással a lépcsőnél termett; a hőség a mellére nehezedett s míg egész testét hirtelen izzadság lepte el, nyelve kiszáradt és szomjasan tapadt szájpádlásához.

Eszre sem vette a baljósatú jeleket; berohant a folyosóra és sarkig tárta az iroda ajtaját.

Csaknem nekirohant valakinek, aki vastag kendővel az arca előtt száguldott az udvar felé; az iroda széthányt írásai, a nyitott páncélszekrények és felforgatott könyvek viszont beszédes bizonyítékai voltak a vakmerő tolvaj céljainak; el-

emelni, ami értékes, a többit pedig megsemmisíteni, de minél alaposabban.

Mind a ketten megtorpantak pillanatra.

Azután a bekötött arcú meglódult; látszott: semmi kedve a küzdelemre, szeretne minél előbb biztonságba jutni. Gyors fordulatokkal ugrott az ajtó felé. Tom azonnal megismerte jellegzetes mozdulatait.

— Bill! — kiáltotta. — Bill Harper, megállni!...

Nevének említésére az óriás visszafordult. Szemében a düh eszelős lángja lobbant. A szomszédos szobából bevilágító tűz fénye az arcába hullott s a füstvédő álarca alatt valóban gyannak hatott, mint valami elszabadult ördög.

— Átkozott kutya! — hörögte tompán — hát megismertél? Féltre az utamból, vagy eltaposlak.

— Add meg magad!

— Pusztulj

Lihegő szavaikban alig volt értelem.

Bill Harper teste hirtelen kinyult s Tom hatalmas erejű ütést érzett a mellén.

Félrefordult, karjának ösztönös lendületével azonban elkapta az óriást.

Mind a ketten a földre zuhantak s néma, vad birkózással estek egymás torkának. A küzdelem azonban tulontúl egyoldalú volt; Tom alig kidolgozott izmai nem mérkőzhettek az óriás erejével.

Percek alatt ahalkerült; néhány jólirányzott lötés elkábította s mire néhány másodperc múlva feltápáskodott, egyedül találta magát az alig harminc méterrel távolabb őrzőgő lángtengerrel.

Csikorgó fogakkal tántorgott a folyosóra a szíve, amely vad marsot dobolt a torkában, másodpercekre szinte megállt.

Az ajtó feketén, bezárva meredt eléje.

Bill Harper valóban ügyes taktikusnak bizonyult; nem csupán a szemtanútól szabadult meg, hanem a gyújtogató holttestét is mellékelte a tűzvizsgálat számára.

Vizsgálóbíró legyen, aki a porráégett bútorok között feketéllő megszzenesedett csontokból kihámoz valami okosat.

Tom Baird az ajtóhoz rohant. Eszeveszett erővel rázta meg a kilincset, az erős zár azonban nem engedett.

Be kellett látnia, hogy még feszítővassal is jó félórába telne a felnyitása.

Visszarohant a legszélső szobába; az ablakot sűrű drótháló védte, arra sem lehetett menekülni.

Kint nehéz lépések dobogtak; most érkezett meg a városi tűzoltóság. Négy oldalról veszik ostrom alá a tüzet, ha ugyan nem tartják fontosabbnak a többi épület megmentését.

A falról a vakolat hatalmas darabokban hullott a nyaka közé; az ajtó füstölni kezdett s a szörnyű hőségben tátott szájjal sem tudott elég levegőt préselni a tüdejébe.

Inkább ösztönös, mint tudatos mozdulattal felkapott egy széklet és az ablakba vágta. Az üvegtáblák csörömpölve hullottak a lába elé, a drótháló azonban meg sem rezdült.

Odatántorgott a fojtó füstben az ablakhoz s arcát fuldokolva szorította a rácshoz levegőért.

Néhány aszbeszt-köpenyes alak tűnt fel előtte a rácson kívül, vízióyszerűen elmosódva.

Ordítani akart, torkán azonban csak hörgő, halk hangok préselődtek ki.

Ujjai hirtelen elernyedtek és teljes hosszában végigvágódott a padlón.

A hőségtől meggörbült ajtó ebben a percben felpattant s a tombolva lobogó lángok elérték a szobát.

Tom Baird azonban minderről már nem tudott semmit.

IX. FEJEZET.

Amikor magához tért, kibírhatatlan karbolszag émelyítette. Feje felett kopár, fehér fal meredt s amikor szeméhez akart nyúlni, mozdulata nyomán heves fájdalom nyílt a jobb vállába.

Két puha kéz azonnal megfogta karját s szőke fej hajolt föléje.

— Halló, Tom... jobban van?

— Halló, Kate...

— Ne beszéljen... nem szabad... Akar vizet? Csak a fejével intsen.

Ivott néhány kortyot s ismét megmozdult, hogy felüljön.

— Mi történt velem?

Kate Kellington hangja most szigorúan csendült.

— Mondtam, hogy nem szabad beszélnie... megmentették s most a St. Lazare kórházban fekszik.,

— Összeégttem?

— Nem... legalább is nem jelentékenyen... A hőségtől azonban tüdővérzést kapott s nem szabad sem mozogni, sem beszélnie...

Tom még mondani szeretett volna valamit, de a halálos gyengeség, amely — úgy érezte — egy

örökkévalóság óta tartja bénaságban, ismét az agyára borult. Viziószerűen néha felvillant előtte Kate szőke haja, más idegen arcok, valami folyadék, amit a szájába öntöttek, majd lassan tisztuló értelme kezdte megkülönböztetni maga körül az egyes tárgyakat.

Azután vidám, mélyen dörmögő hangot hallott.

— Na látja, miss, mondtam, hogy nem kell kétségbeesnie. A krízis elmúlt.

— Hála Istennek! — sóhajtott a valaki.

Tom Baird felnyitotta szemét. Hosszú fehérköpenyes férfi állott mellette.

— Phöh... — mondta Tom és megmozdult.

— All right... — nevetett az orvos — tudtam, hogy a magafajta kemény fickók nem halnak meg olyan könnyen. Most így meg ezt a kis levest, azután kap egy injekciót, hogy tovább aludjon.

Az orvos eltűnt s Tom látta Katet fehér ápolónői ruhában, amint kezében nagy csésze levest tartott. Ivott a levesből és ismét elaludt injekció nélkül.

Igy váltakozott fény és sötétség, orvos és Kate előtte; lassan tisztultak a képek s egyszer, amikor a bágyadt fény szürke homályba burkolta a szobát, Tom Baird idegesen megmozdult az ágyon.

— Kate...

— Itt vagyok, Tom...

— Szabad már beszélnem?

— Ha nem fárasztja, egy keveset...

— Mi történt tulajdonképpen velem?

— Majdnem ottveszett az égő raktárépületben. Az utolsó pillanatban sikerült kihozni az ablakon keresztül. Tüdővérzést kapott.

— Meg fogok halni?

— Szó sincs róla. Azóta egy tüdőgyulladásos is átesett s most már csak arra kell vigyáznia, hogy a tüdővérzés meg ne ismétlődjék.

— Mennyi ideje fekszem itt?

— Majdnem négy hete... De most már hamarosan meggyógyul...

— A tűzvizsgálatnak milyen eredménye volt?

— Erről még nem szabad beszélnie. Majd, ha felgyógyult, mindent elmesélek.

— Bill... mi van Bill Harperrel?

— Nem tudom...

— De hiszen... ő a maga... vőlegénye... és én nem akarom bántani Bill Harpert.

— Miattam, Tom?

— Maga miatt, Kate... mondja meg neki, hogy én nem emlékszem semmire... nem tudok semmit... legyenek boldogok...

— Bill Harper nem a vőlegényem, Tom...

Kis ideig csend lett. Aztán Tom hirtelen felköhögött.

— Kate...

— Tessék...

— Ha ez komoly... ha csakugyan nem megy az anyja Bill Harpernek... hozzámjönne feleségül...?

— Ne mondjon most ilyeneket... majd; ha meggyógyult, beszélünk róla.

— Nem... most akarom tudni... igen, vagy nem...?

Csend. Tom keze hirtelen előrenyult és megfogta a leány kezét.

— Igen, vagy nem, Kate... Tudni akarom...

— Szólok az orvosnak, ha nem marad csendben...

— Igen, vagy nem?

— Nem...

— Nem... Nem? De hát miért, Kate?

— Mert... mert... nem vagyok magához való, Tom. Ezzel elégedjen meg mára...

Felállt és kiment a szobából. Egy perc múlva belépett az orvos és kezében megcsillant az injekciós-tű.

Tom Baird azonban ezuttal nem hagyta magát.

— Doktor... ismeri ön Kurt Becker professzort?

— Természetesen.

— Kérem, telefonáljon neki, hogy holnap reggel jöjjön el ide...

— Ugyan... van itt orvos elég... és a professzor nagyon elfoglalt ember, nem jár közkórházba.

— Mondja meg neki, hogy Tom Baird hívhatja... Egész biztosan el fog jönni...

Az orvos beleegyezőleg bólintott a az injekciós tű beleszaladt a beteg karjába. Tom Baird néhány

pere mulva úgy aludt, mint egy megbántott, duzzogó gyerek.

S a St. Lazare-kórházban, Newyork legnagyobb, de legelhanyagoltabb közkórházában másnap megtörtént az a csoda, hogy megjelent a betegek között Prof. Kurt Becker.

Felment a keskeny lépcsőn s az egész orvosi kar kíséretében Tom Baird szobájába lépett.

Tom Baird akkor éppen reggelizett. Tejet ivott s a esését Kate Kellington tartotta előtte.

A fiatalember mosolygó arccal pillantott a professzorra.

— Hallo, Mr. Becker... remélem megismer...?

— Miért ismerném meg? S egyáltalán találkoztunk már valahol?

Tom Baird kezéből kihullott a szalvéta. Sovány ujjai bizonytalanul tapogatták arcát; lehetséges volna, hogy ennyire megváltozott...?

— Professzor... hát nem emlékszik? A tavasszal... önnél hagytam egy levelet...

— Nálam naponta húsz ember hagy levelet. Nem tudom, miért kellene éppen az önére emlékezniem...?

Baird hátrahanyatlott. Arca halálosan sápadt lett, szemét lehunyta.

— Szóval megtagad... Nem baj, professzor, lehet, hogy megváltoztam egy kicsit... mindenestre biztosíthatom, lesz még módja és alkalmam arra, hogy megismerjen. Hogy a megváltozott oldalamról ismerjen meg!

Az utolsó szavakat szinte kiáltva mondta. Nem vette észre, hogy Kate falfehéren, az izgalom-

tól kitágult szemmel mered a professzorra s ujjai közül esőrpölpölve hull ki a tejesevény.

A professzor az ágyhoz lépett.

— Nem tudom, miért akarja, hogy mindenáron megismerjem. De ettől függetlenül megvizsgálhatom, ha akarja. Valószínűleg azért hívott ide.

— Nem azért hívtam. És nem kell, hogy megvizsgáljon. Van itt orvos éppen elég.

— Ez igaz. Akkor hát mit tehetek az érdekében?

— Menjen ki a szobából, de gyorsan!

A professzor az orvosokra nézett. Valamennyiük szemében ott bujkált a kissé fölényes, vidám mosoly: ime, egy félrebeszélő beteg, aki ráadásul még gorombáskodik is.

Amint az orvosok kivonultak a szobából, Tom Baird erőlködve felült.

— Miss Kate... meg tudná mondani, hol vannak a ruháim?

— Csak nem akar felkelni?

— De igenis, doktorok. Nem maradhatok itt egy percig sem tovább.

— Örültségg. Feküdjön le nyugodtan és felejtse el az egész incidenst.

— Könnyű ezt mondani. Ha maga tudná, hogy mit akartam...

— Nem tudom, mit akart, de nem is érdekel. Egyelőre az a fontos, hogy meggyógyuljon.

— Attól tartok azonban, hogy itt nehezen fog menni a dolog. Ugyanis...

Nem folytathatta tovább. Az ajtó kinyílt s a

fiatal segédorvos jelent meg. Kezében kis üveget tartott.

— Halló, Baird... Idegesnek látszott az előbb, úgy gondolom, nem fog ártani egy kis csillapító. Kérem, Miss — fordult Katehez —, legyen szíves, hozza be a sztetoszkopómat. Az orvosi szobában felejtettem. Megvizsgálom ezt a haragos embert.

Kate engedelmesen felállt és távozott. Az orvos leült Tom ágya szélére.

— Halló, boy, nekem igazán megmondhatja, mit akart a professzortól?

Tom szeme gyanakodva villant. Ugyan mit akarhat az orvos?

Becsületes arcú fiatalember... ha Beckernek üzent. Shipertnek is fog telefonálni. Most már, miután a professzor ilyen galád módon viselkedett, semmi értelme, hogy megtartsa fogadalmát.

— Nézze, doktor... — kezdte kissé akadózva —, tegye meg nekem még azt a szívességet, hogy felhívja Shipert ügyvédet. Ő majd elmondja azt, amire a professzor nem akart emlékezni.

— Dehát miről van szó, az Istenért?

— Arról, hogy nem Tom Baird munkás vagyok, hanem Thomas Bailey, a milliomos. Éppen Becker miatt vállalkoztam arra az örökségre, hogy egy esztendőig a magam keresményéből élek s most, amikor szükségem lenne rá, ő az első, aki megtagad.

— Hm... és mondja, Baird... akarom mondani izé... öreg fickó... biztos maga ebben?

— Micsoda kérdés? Már hogyan lennék biztos...

— Na igen, értem... csak ne izgassa fel magát... tudniillik azért kérdeztem ezt, mert Thomas Bailey holttestét ma reggel megtalálták...

— Mit mond?

Tom ajkán valósággal hördültek a szavak.

Az orvos ujságlapot vett elő a belsejéből és a takaróra ejtette.

— Itt van, olvassa el... az ilyen radikális kúra néha kitűnően hat kényszerképzetek ellen...

Tom kezébe vette az ujságot. Remegő ujjai alig engedelmeskedtek akarátának.

Az ökölnyi címbetűk táncoltak a szeme előtt.

„Megtalálták Thomas Bailey holttestét.”

„Öngyilkosságot követett el az önmagával meghasonlott milliomos staten hüllő villájában.”

Tom Baird kezéből kihullott az ujság. Valamit akart mondani; szája kinyílt és hangtalanul mozgott, szemei kidülledtek. Azután egész teste gör-

Olvasson az

ANTENNA

kepes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

á r a c s a k

6 fillér

Mindenütt kapható

csösen megrázkódott, melléből halk, artikulátián szófoslányok törtek elő, nyaka görcsösen megmerevedett s hirtelen előrebukott. Ajka szélén piros, habos vér buggyant elő.

Kate Kellington ebben a pillanatban lépett a szobába a sztetoszkóppal.

Az orvos szenvtelen hangon fordult feléje.

— Jöjjön csak, Miss, segítsen az ágyra emelni ezt a szerencsétlent.

— Az Istenért, mi történt?

— Idegrohamot kapott és kiújult a tüdővérzése. Próbáljuk meg, talán lehet még bele lelket önteni...

Amint azonban az eszméletlen test fölé hajolt, látszott rajta, hogy nem nagyon bízik a próbálkozás sikerében.

X. FEJEZET.

— Hol van Kate?

— Mingyárt jön — válaszolta Dailah, az öreg néger asszony. — Már alkonyodik, hamarosan itt kell lennie.

Tom Baird nem számolta meg, hányadszor tette fel a kérdést reggel óta s hányadszor azóta, amióta egy kényelmes autó elhozta erre a farmra, amelyről pillanatnyilag azt sem tudta, hogy milyen távolságban fekszik Newyorktól.

Kínézett az ablakon át a tágas udvarra, ahol kecskék ödöngtek s egy hatalmas véreb tartott rendet a kotkodácsoló baromfi-népség fölött.

Napok óta őszi esők áztatták a földet s mára kegyetlen északi szél hordta el a didergő fákról a megfagyott, sárga levelek utolsó maradványait is.

Ősz volt, vagy inkább tél eleje s Tom Baird karosszékében ülve csak a kályha előtt halombarakott hasábfákon számítgatta: mennyi ideje él ismeretlen jóakarói nyakán.

Valahol az úton elbódult a rozszant Ford autó kürtje s Tom egyszerre nem találta helyét a szobában. Felállt s botjára támaszkodva, sétálni kezdett, meg-megfogódzva a bútorokban.

Néhány másodperc múlva úde hangok váltak hallhatóvá a széles tornác felől, azután megnyílt az ajtó, s mintha csak a tavasz lépett volna a szobába, megjelent Kate Kellington.

— Halló, Tom... olyan délcegen sétál már, mint egy dragonyoskatona.

— Halló, Kate... maga pedig olyan jókedvű, hogy szinte belefájdul a szívem.

— Hát legyen maga is jókedvű, akkor nem fogja zavarni az én nevetésem.

— Nem is a nevetése zavar. De egyszer már tudni szeretném, hogy hol vagyok...

— Hiszen megmondtam. Macskaugrásra Newyorktól egy farmon. Képzelteri, hogy nem vagyunk messze, ha az én köhögős Fordom napjában kétszer is elbírja az utat.

— Kate, maga a legjobb teremtés a világon. Ez azonban nem jelenti azt, hogy én ítéletnapig ide legyen bezárva.

— Persze, hogy nem. Még egy kicsit megerősödik, azután fel is út, le is út, mehet, ahová akar...

Ez a beszélgetés körülbelül ugyanígy hangzott el minden este.

Azután Kate másra terelte a szót s Tom elmesélte egésznapos kalandjait.

Bírálgatta Samnak, az öreg Dailah még öregebb férjének gazdálkodási rendszerét s néha azon kapta magát, hogy egész hévvel magyarázza Katenak, hogy milyen kitűnő tyúkfarmot lehetne létesíteni ezen a területen.

Ha azután Kate szeme ilyenkor könnybe lábadt, mind a ketten zavartan elhallgattak s kesveset beszéltek egész este. A St. Lazare-kórházban

lej
eg

est
am
szó
és
ell
Ba
szá
det

besz
től
leán

Bail
éhes
sith

re-be

s elő
ellát

megis
lőjeve
berne
hossz
lan, r
s övé
terme

lejátszódott jelenet a lelükre nehezedett és súlyát egyformán érezték minden este.

Tom Baird ráérő idejében — tehát reggeltől estig — sokszor gondolt a különös ujsághírré, amely Thomas Bailey holttestének megtalálásáról szólt. Érezte, hogy a professzor különös viselkedése és az ujsághír mögött valami szervezett társaság elképesztő gazsága áll; tudta azt is, hogy a cél: a Bailey-vagyon megszerzése és mégsem tudta rászánni magát még arra sem, hogy legalább ügyvédet hívasson magához.

Féltette a nyugalma, féltette az esti meghitt beszélgetéseket Kateval; egyáltalán reszketett attól a gondolattól, hogy egyszer meg kell válnia a leánytól s Kate akkor örökre eltűnik az életéből.

Lassan rájött, hogy boldogan áldozná fel a Bailey-milliókat, hagyná marakodni a koncon az éhes gonosztevőket, ha ezzel Kate szerelmét biztosíthatná.

S ilyenkor mindig eszébe jutott a St. Lazarre-beli jelenet.

Elkedvetlenedve hagyta abba az ábrándozást s elővett egy-egy könyvet, amelyekkel Kate bőven ellátta.

Később már sétákat tett az udvaron s akkor megismerkedett a farmhoz tartozó kertészet bérlelőjével, aki ölestermetű, rendkívül szófukar embernek látszott, s három legényével együtt nap hosszát a káposztatáblák körül ácsorgott. Bizalmatlan, rideg bolgár volt; még Tommal sem állt szóba s övében ágyúnak is beillő revolverével őrizte a termelvényeket.

Ezen az estén sehogyan sem tudott kialakulni a szokásos meghitt hangulat.

Tom még a szokottnál is szebbnek látta Kátét s felgyulladt szemekkel figyelte a leányt, amint ügyes ujjakkal töltötte ki csészébe a kávé.

Végül is kibuggyant belőle a keserű kérdés:

— Kate, miért nem szeret maga engem?

— Hiszen én szeretem magát, Tom.

— Igen, úgy mint pajtást. De nekem ez kevés.

Miért nem szeret úgy, mint férfit?...

Csend. Kate kezében ügyetlenül megbillent a csésze s a feketekávé az asztalra folyt.

Tom felállt és a leány mellé lépett.

— Kate, darling, beszéljen őszintén. Nem kell kímélnie, elég erős vagyok már, kibírom. Mást szeret?

— Nem, nem...

— Hát a St. Lazareban miért mondta, hogy mást szeret?

— Nem mondtam. Azt sem mondtam, hogy magát nem szeretem. Csak azt mondtam, hogy nem leszek a felesége...

— Kate!...

— Tom... darling!

Pillanatig lángoló szemekkel, kicsattanó arc-sal nézték egymást, aztán Kate feje meghanyatlott s Tom éhesen a szájára csapott. Ugy jött az egész, olyan váratlanul, mint a déli tengereken a tornádó, amely magával ragad mindent, amit ér, és emeli fel a megmérhetetlen felhők közé.

Amikor végre kibontakoztak egymás karjaiból, Kate szeme könnyben úszott s Tom tekintete is

opálosan csillogott; ezek a könnyek s ez a borulás azonban a beteljesedett boldogság mámora volt.

Tom szólalt meg:

— Darling... én nem értelek téged... Miért nem akarsz a felesérem lenni?

Kate a férfi vállára hajtotta fejét. Ebben a percben igazán nem volt feltűnő, hogy zavarba jött és hallgatott egy darabig.

— Hogy miért nem?... De dearie, hiszen nem is lehet. Akora darab igazolásod sincs, mint a teyerem. Papír nélkül pedig nem találunk papot, aki összeadna...

— Hm... ebben igazad van. Nos, darling, ha csak ezen múlik a dolog, néhány nap alatt megszerzem a papírjaimat s azután megesküszünk.

— Well... azaz, hogy emiatt igaz kár lenne kockáztatni az egészségedet. Örüljünk, hogy szépen meggyógyulsz. Én tökéletesen megbízom benned és hidd meg, így is boldog vagyok...

— Darling!

— Dearie!

— Mondd csak, Kate, nem árulnád el végre, hogy miféle farm ez?...

A leány nevetett. Szélesen, felszabadultan, boldogan.

— Az enyém. A hozományom. Gazdálkodhatsz rajta, mert mától kezdve tied is. Tudod, egy évvel ezelőtt kaptam egy kis örökséget. Hozzátettem a félretett pénzemet és megvettem ezt a farmot. Öregségemre biztosítéknak. Nyugodtan be rendezheted tyúk-paradicsomnak.

— Ugy... és mondd csak, milyen szakmában dolgozol most voltaképpen?

— A konzerv szakmában. Eladó vagyok. Amikor te szerencsétlenül jártál, otthagytam a kantint, hogy ápolhassalak. Azután mikor idejöttünk, sikerült bejutnom a Better et Co. konzervgyárba körzeteladónak. Hatvan dollárt keresek hetenkint. Hát nem fényes?...

Tom Baird tetőtől-talpig amerikai volt. Csep-
pet sem hatódott meg azon, hogy a „wife” is dolgozik, ha kell, akár a férfi helyett is. Ebben a pillanatban azonban mégis egészen ó-világi cselekedetre ragadtatta magát. Lehajolt és keztesésként az asszonyának.

Ettől a naptól kezdve egészen megváltozott az életük. Tom minden nap készült Newyorkba s az utazás minden nap elmaradt. Kate valóságos művésze volt a halogatásnak s ürügyet ürügyre halmozott, hogy Tomot a farm területén visszatartassa.

A karácsonynak és két váratlan eseménynek kellett jönnie, hogy Tom Baird megtörje azt a különös varázst, amely fogvatartotta.

Néhány nappal karácsony előtt történt.

Tom nagyobb sétát tett a farm határmesgyén. A közelben kígyózó országúton egy autó haladt. Hirtelen egy kéz nyúlt ki az autó ablakán s Tom füle mellett vékonyan sivitva füttyült el néhány golyó.

Önkénytelenül is hasravágódott s mire feltekintett, már mellette állt a bolgár kertész.

— Mi történt? Csak nem lövöldöztek az autóból?

— Ellenkezőleg. Azt hiszem, véletlenül mult, hogy fübe nem haraptam.

— Persze, mert mindig erre mászkál. Jegyezze meg, hogy sok haragosom van a környéken s könnyen megtörténhet, hogy helyettem kap néhány meggyماغot.

Tom úgy tett, mintha elhinné a naiv mesét és hazaballagott.

De most már tudta, hogy Bill Harper felfedezte búvóhelyét és megindult, hogy elnémitsa a gyári tűz egyetlen szemtanuját.

S most már azt is megértette, miért vigyázott annyira Kate, hogy el ne távozzék a farmról; ha valaki, hát Kate igazán ismerhette Bill Harpert.

De vajjon miféle összeköttetésben álltak?

Tom Bairdnek sok minden az eszébe jutott s egész napja el volt rontva.

Szerencsére a karácsony előkészületei elfeledtették vele a kellemetlen kalandot.

Kate úgy készült az ünnepekre, mint egy gyermek.

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 230, negyedévre O. 70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest VIII., József-örút 5. II. em. telefon: 444 00

Feldíszította az egész házat fagyönggyel, süttött, főzött, egész konzervgyárat pakolt fel és az ünnepi estén még pezsgőt is állított az asztalra.

Külön megajándékozott mindenkit s amikor a vacsora után egyedül maradtak, hízelegve simult Tomhoz.

— Dearie, örülsz az ajándékoknak, amit vettem?...

Tom mosolyogva simogatta az ajándékot: arany karkötőórát és nagy doboz téli ruhaneműt.

— Hogyne, édes vagy és én nagyon szegyeylem, hogy mindezt semmivel sem tudom viszonozni.

— Ne beszélj most erről... Még valami ajándékot tartogatok a számodra.

— Ugyan mit?

— Gyere közelebb. Megsúgom.

Tom mosolyogva hajolt közelebb. Arra gondolt, hogy Kate bizonyára karikagyűrűket vásárolt, annak kerekít akkora feneket.

A leány azonban elkomolyodó hangon suttozta.

— Babynk lesz, Tom. Két napja sejtem s tegnap az orvos is mondta.

Ha villám üt a fagyönggyel díszített szobába, Tom akkor sem rendülhetett volna meg jobban. Felugrott s magához rántotta a lányt.

— Kate! Igaz ez? Biztosan igaz?

Kate sirt is, meg nevetett is.

— Igaz, igaz, biztosan igaz. Nyár végére hárman leszünk.

— Akkor... holnap reggel megyek be New-yorkba.

— Nem, nera, még nem szabad elmenned. Nem azért mondtam meg.

— Nem fontos, hogy miért mondtad. És most már nincs is jogunk halogatni a dolgot. Bemegyek a Citybe, a többit bízd rám.

Felállt és kiment a hideg, nyirkos estében a ház elé.

Ebben a pereben egyedül kellett maradnia.

Agyában zavarosan torlódtak a gondolatok.

Shipert ügyvéd, a professzor, Bill Harper, Kate és a gyerek, aki miatt többé már nem mondhat le a Bailey-vagyronról.

Most már fel kell vennie a harcot az ismeretlen gangszterekkel szemben akár az élete árán is.

De vajjon honnan kellene megtudni, hogy kik ellen harcoljon tulajdonképpen, hogy kiknek volt érdeke Tomas Baileyt olyan sürgősen eltemetni...?

A szoba felé nézett.

Egy gondolat vágott a szívébe, mint az éles kés.

— Mi történik, ha Kate...

Milyen furcsán viselkedett a gyári kintinban; milyen jó viszonyt tartott fenn egyes munkásokkal. Tulajdonképpen őt is azzal a kikötéssel támogatta Billnél, hogy kémkedni fog. Azután itt a

Olvassa az

ANTENNA

kepes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

áracsak

6 fillér

Mindenütt kapható

farm, a Ford-autó, a heti hatvan dollár... csupa érthetlenség, csupa rejtetem.

Hol a megoldás? Katenél? A professzornál? Shipertnél? Billnél?

Fájdalmasan felsóhajtott. Érezte, hogy életének legveszedelmesebb szakasza kezdődött meg a mai nappal.

Mire visszatért a szobába, Kate már aludt.

Gömbölvű mellel szabályosan emelkedtek, szépívelésű ajka szélén a tisztaszívűek ártatlan mosolya világított.

De vajjon, nem igaz-e, hogy a látszat: csal?

MEGJELENIK HETENKENT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Stádium Rt., Budapest. — Felelős igazgató: Győry Aladár
Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

1. J. Tempest: Vámpír.	14. A. Rodriguez: Ki a következő?
2. E. Marteaux: A gilotin árnyékában.	15. E. Tompson: Az elveszett oázis.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.	16. A. C. Heli: Mandzaúria a kockán.
4. Laroux: Marokkó kaland.	17. C. Green: A sátán báb-színháza.
5. E. Friendt: A Bevery Hill-i rejtély.	18. F. Schultze: A forrongó Abessziniában.
6. G. Forster: A sátán tem-ploma.	19. L. Chiron: Haraktri.
7. B. Jafe: A titokzatos fakir.	20. F. Wahl: Átkos szenvedély.
8. A. De Zacca: Muskhull, a félszemű.	21. Alex H. Asch: Az ördög-sziget fantóma.
9. A. Croft: A rhaní nyakéke.	22. P. Thomas: A halálos játszma.
10. T. Simpson: A télelmetes tong.	23. K. Fricke: Igazolja magát.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.	24. Lol. U. Chaty: A fekete kastély titka.
12. L. Schiffer: Előre megfontolt szándékkal.	25. Juhász Lajos: Átkos pénz.
13. E. Glaser: Lady Stanley.	26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
	27. G. Forster: Ninive narnoka.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

28. E. Thompson: Gyilkos mómia.	41. O. Weed: Az aranyásó.
29. Fred A. Colley: A szumatra kísértet.	42. E. Girde: A csuttyás lovas.
30. L. Grave: A szélhámos.	43. E. Beck: A preri királya.
31. E. Girde: Gyilkosság a szőke szőron.	44. St. Georges: A vesztés.
32. Arthur Townsend: A fekete vitorlás.	45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
33. J. Croix: Székely a San-tó-ból.	46. E. A. Rodriguez: Az alcazari mágiya.
34. O. Wood: Az amber-csempész.	47. L. Grave: Öt év...
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.	48. F. Beery: A szőke kőműv.
36. Richard Powell: A szaghai koldus.	49. Ana Rell: Sárga veszedelm.
37. A. Betnar: A hétéletű.	50. E. Bechinger: Kérmek harca.
38. St. Georges: A csuszogó királynője.	51. Forest A.: Párbaj a levegőben.
	52. L. Grove: A monolygó geng.
	53. L. Marleaux: A pialafogó.

III. évfolyam

39. G. Forster: A vörös Barcelona.	1. Forster G.: Ninett.
40. Frantz Schults: A tigrisarcú ember.	2. E. Girde: A déli ark aranya.

Arhatók a Tarka Regénytár kiadéhiyalában VIII. József-1-ki 5

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete:

G. Forster

Tom Bailey milliói

című regényének második, befejező kötete.

Az önkéntes szegénység életiskoláját vállaló milliomosfiú története izgalmas, fordulatos bűnügyi regénnyé forrósodik. Tom Bailey szerelme most már célt ad a küzdelemnek s a férfivá edződött milliomosfiú acélos izmokkal száll szembe a bűnöző társasággal, sőt a látszat után ítélő társadalommal is — igazságának s a végső győzelemnek kiküzdése érdekében.

A gangster-banda teljes erejével megindul az egyre veszélyesebbnek bizonyuló ellenféllel szemben; törvénstörvényt követ s az izgalmas fordulatok kapesán misztikusan bonyolódik a cselekvő személyek sorsa. Gyanu villan, félmondatok válnak döntő jelentőségűvé s egész Amerika erkölcsi élete fel-tárl a riportszerűen színes leírásokban.

A gyilkosság gyanujába kevert Tom Bailey végül is már-már menthetetlenné látszik, amikor a minden bűnözők végzete: a vak véletlen vékony szalmaszála sikerhez segíti az igazságot.

A Tarka Regénytár legközelebb megjelenő kötete izgalmas, fordulatos, gazdag tartalmú olvas-mányt nyújt.

Esti Ujság

A jobboldali
magyarország
magasszinvonalú
délutáni lapja

A R A
6
FILLÉR

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap a

Antenna

A r a

6

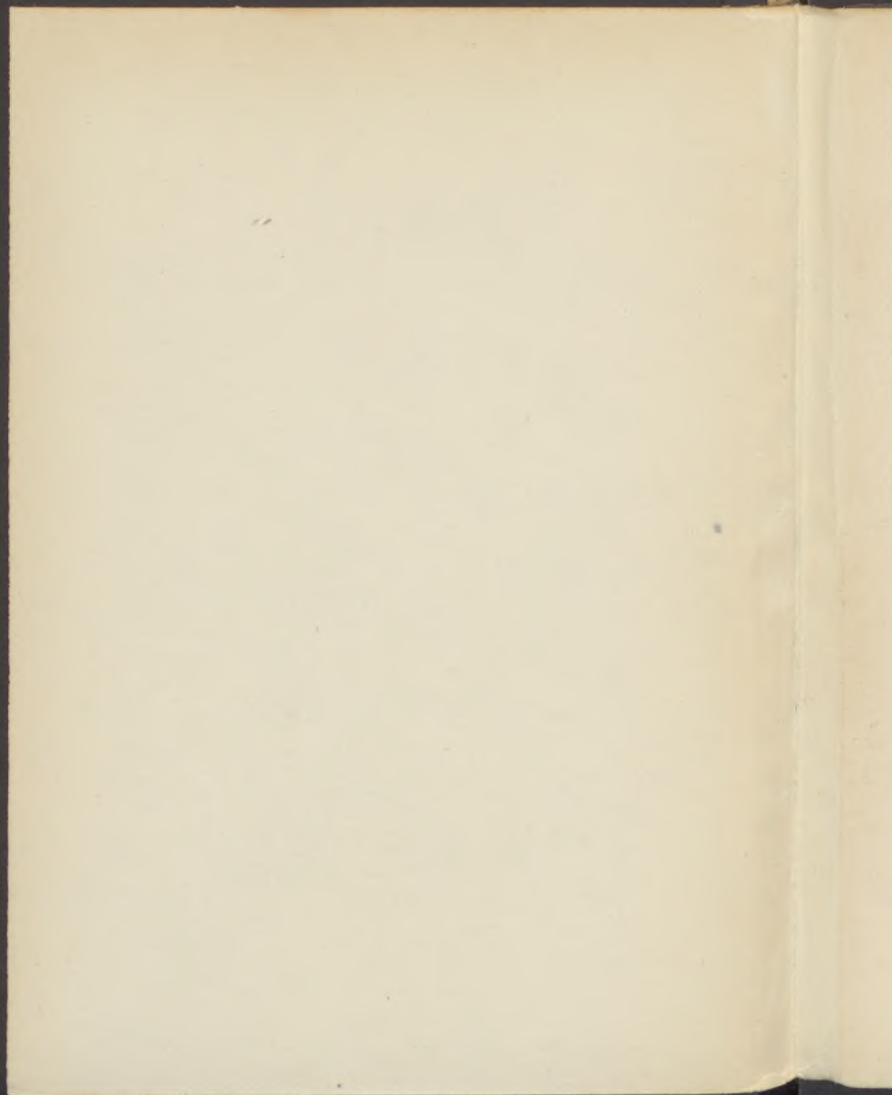
fillér

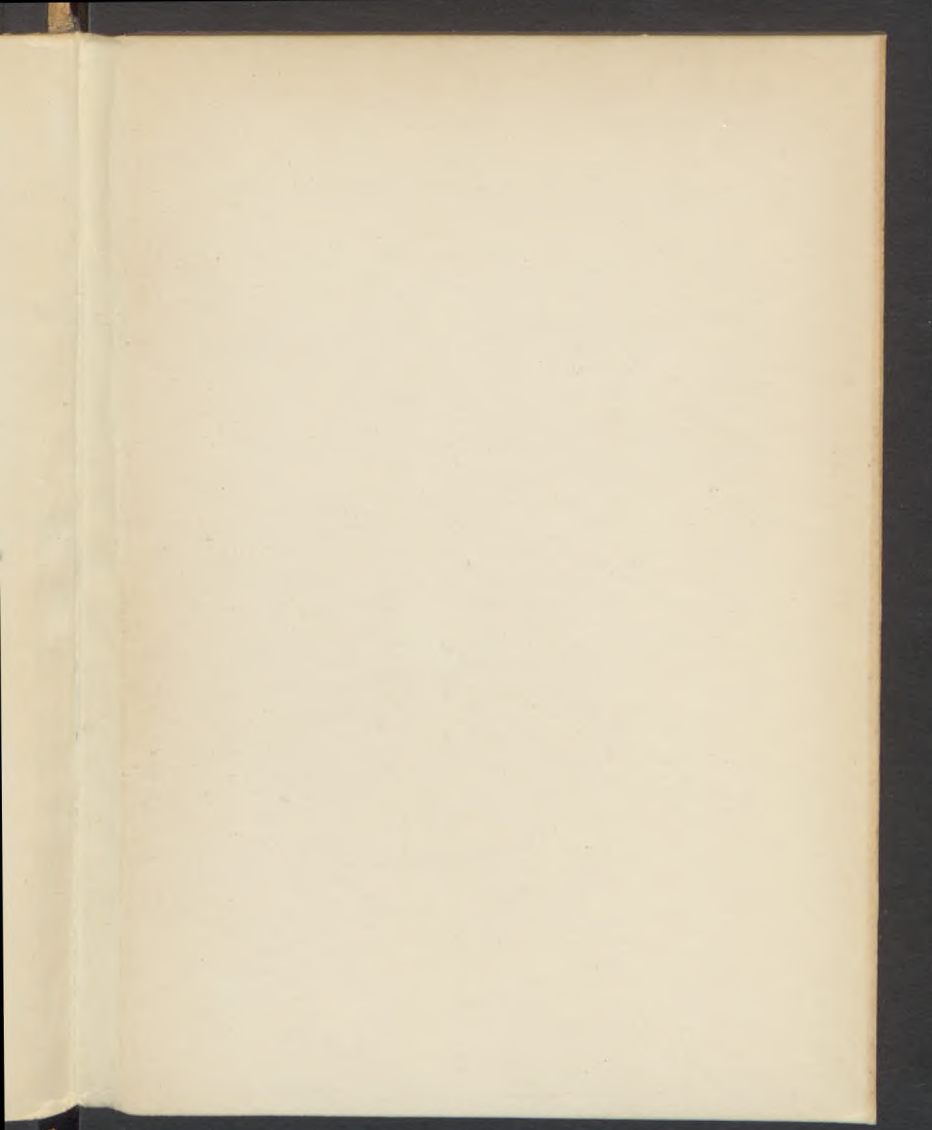
Mindenütt kapható

ap a

na

hate

OFFSET NYOM